

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Kötü Tuzaklar Kuranlar, Allah'ın Kendilerini Yerin Dibine Geçirmeyeceğinden veya Kendilerine Hiç Ummadıkları Bir Yerden Azabın Gelmeyeceğinden Emin mi Oldular?" (Nahl: 45)

"Kötülüklerle Tuzak Kuranlara Geline, Onlar İçin Çok Şiddetli Bir Azap Vardır ve Onların Kurdukları Tuzaklar da Mutlaka Boşa Çıkacaktır." (Fâtır: 10)

"Allah Tuzak Kuranlara Karşılık Vermekte En Güçlü Olandır." (Âl-İ İmran: 54)

"Ben Onlara Mühlet Veriyorum. Şüphe Yok ki, Benim Tuzağım Metindir." (Kalem: 45)

"Onlara Mühlet Veririm. Çünkü Benim Tuzağım Çetindir." (A'raf: 183)

ALLAH-U TEÂLÂ, TUZAK KURANLARIN EN HAYIRLISIDIR!

TUZAK KURAN HÂİNLERİN ATASI İBLİSTİR
Hâinlerin Atası İblis
İblis'ten İtirafı
Seytanın İlk Tuzağı

RESULULLAH -SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM- EFENDİMİZ'E KURULAN TUZAKLAR

KUR'AN-I KERİM'DE BAHSİ GEÇEN BAZI PEYGAMBER KISSALARI VE KÜFÜR EHLİNİN TUZAKLARINI ALLAH-U TEÂLÂ'NIN BOŞA ÇIKARMASI

HAZRET-İ SÂLİH ALEYHİSSELÂM
HAZRET-İ İBRAHİM ALEYHİSSELÂM
HAZRET-İ YUSUF ALEYHİSSELÂM
HAZRET-İ MUSA ALEYHİSSELÂM
HAZRET-İ İSA ALEYHİSSELÂM
ASHAB-I KEHF

MUHTEREM ÖMER ÖNGÜT -Kuddise Sırruh- HAZRETLERİ'NE KURULAN TUZAK VE TUZAK KURANLARIN AKİBETİ Neden İftira Attılar?

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin, Bu
İftiraların İçyüzü Hakkındaki Beyanları
"Allah'ın Kendileriyle Alay Ettiği" ve "Azgınlıklarında Mühlet
Verdiği" Münâfıkların, Hâtemü'l-Evliyâ'ya İftirâya Kalkışmaları
Bir Ömür ki...
"Herkes İmtihanını Verecek."

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri (22) İHLÂS SÛRE-İ ŞERİF'İNİN BÂTİNÎ MANÂSİ (17)

"Yüzünüzü hangi cihete çevirerseniz çevirin, vech-i ilâhî oradadır."
(Bakara: 115)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

Hicretin Yedinci Yılı Resulullah Aleyhisselâm'a Sihir Yapılması

Resulullah Aleyhisselâm'ın Zilhicce ayında Hudeybiye'den döndüğü ve Muharrem ayına girildiği sıralarda idi. Medine'de kalan yahudilerden bazıları, müslüman olduğunu söylediği halde münâfıklıktan ayrılmayan yahudi Lebid bin A'sam'ın yanına vardılar. Resulullah Aleyhisselâm'a sihir yapması için kendisine üç altın verdiler.

ÜÇ AYLAR

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (66)

"Fakirden sonra bu mektep devam edecek."

"Ben varım diyen bir insan akli başında olmuş olsa, bu sözünden dolayı utanması lâzımdır. Senin bu varlıkla ne ilgin var? Şu üzerindeki ilâhî nimetleri bir düşünsene! Seni yoktan var eden O'dur, nimetlere

garkeden O'dur."

**EVLİYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm-
Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki
Beyan ve İfşaatları (189)**

[Niyâzî-i Mısrî -kuddise sirruh-](#)

**Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına
İzah ve Açıklamalar (122)**

[DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sirruh- \(2\)](#)

**Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah
İncileri**

["Tasavvuf Taassubun Ötesindedir!"](#)

"Benim mürşidimden başka mürşid olamaz!" diyen kanaat sahiplerine gelince; onlar taassub ehlidirler, zihniyetleri dardır. Tasavvuf ise taassubun ötesindedir."

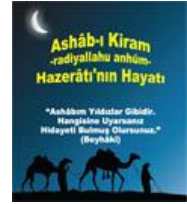
İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(19\)](#)

[HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT \(3\)](#)

**ASHÂB-I KİRAM -Radiyahallahu anhüm-
HAZERÂTI'NIN HAYATI**

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- \(35\)](#)

"Cennet iyi bilin ki Hazret-i Allah'ın rızâsıdır. "

GÜNDEM

[Hiçbir Vatan Evladı Küffarla Birlikte Hareket Etmez!](#)

/ Uğur Kara

"PYD-YPG PKK'dır, terör örgütüdür." diyen herkese "Biz terör örgütü olarak kabul etmiyoruz" diye laf yetiştiren bir ABD var kaşımızda. Türkiye'nin bütün itirazlarına rağmen ABD ajandasında geri adım atmıyor. Bu Türkiye'ye karşı büyük bir düşmanlıktır. Müttefiklik filan hikâyedir.

Eğitim

[EN ÇOK SEVDİĞİM!](#) / Canan Búşra Kara

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-túkenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

İman ile küfür mücadelesi, hak ile batıl savaşı tarih boyu devam edegelmiş, İblis ve avanesi hak ve hakikatin önünü kesmeyi, hakikat ehline tuzak kurmayı kendilerine en büyük bir vazife edinmiştir.

Küfrü, dalâleti ve bâtılı; imana, hak ve hakikate tercih eden insanlar da bu hususta şeytanın en büyük destekçileri olagelmışlerdir. İman ehlini yoketmek için savaştıkları gibi, ilâhî emir ve hakikatleri örtmek için de her türlü yalan ve iftirayı irtikab etmekten çekinmemişlerdir.

Ancak Allah-u Teâlâ her zaman mümin kullarını lütfu ile desteklemiş, bu küfür ve dalalet ehlinin tuzaklarını boşa çıkartmıştır.

Tarih peygamberlere ve onlara tabi olan müminlere bu dalâlet ehlinin kurmaya çalıştıkları tuzaklarla doludur.

Küfür ehli onlara tuzaklar kurmaya çalışmış, delil ve mucizelerini "Bu sihirdir." diyerek geçersiz kılmak istemişlerdir. Hatta bazı peygamberleri şehit etmişlerdir. Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kötü tuzak, ancak sahibine dolanır." (Fâtır: 43)

Dikkat edilirse Hazret-i Allah daima hakkı batıla üstün kılmıştır.

"(Hak ile bâtılın, hakikat ile dalâletin, doğru ile eğrinin) arasını ayırdıkça ayıranlara andolsun ki!" (Mürselât: 4)

Nice putperestler, nice müşrikler, nice kavimler, nice medeniyetler yok olup gitmiş, oysa Allah-u Teâlâ'nın dini dimdik ayaktadır

"Bu dimdik ayakta duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Yûsuf: 40)

Ve o dinin tabileri muzaffer olmaya devam etmektedir.

Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Ümmetinden bir tâife, kıyamet kopuncaya kadar Allah'ın yardımı ile muzaffer olmakta devam edecek, muhalefette bulunanlar onlara zarar veremeyecektir."
(Tirmizî)

Bu taifenin, bu zatların himmet ve tasarrufları ile kurulan Selçuklu olsun, bilhassa Osmanlı bu sebeple imanın temsilcisi, küfrün hasmı olmuş, Hazret-i Allah, Allah yolunda cihad eden atalarının hürmetine bu milleti hıfz-u himayesine almıştır.

Ahir son zamanda bir kararsızlık, dinden uzaklaşma meydana gelmiş olmakla beraber bu tâife bugün de vazifesine, bu mücadeleye devam etmektedir.

Dikkat ederseniz bugün küffar bütün gücünü, bütün sinsi taktiklerini İslâm'ı ve müslümanları yok etmek için seferber ettiği gibi, bu yolda en büyük desteği de müslüman gibi görünen münafıklardan; bizden görünen içimizdeki hainlerden görmüştür, görmeye devam etmektedir. Bu ihanet geçmişte olduğu gibi günümüzde de devam etmektedir. Hem memleketimize karşı, hem de hak ve hakikatin müdafii müslümanlara karşı.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in ahirete irtihalinden sonraki asırlarda hak ve hakikati tebliğ eden nice evliyaullah düşmanlıklara maruz kaldı. Kimisi öldürüldü, kimisi sürgün edildi.

Bu düşmanlığa ve tuzaklara muhatap olan, maruz kalan zâtlardan birisi de Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri olmuştur. Ancak bu zât eserleri ve hakikati beyan eden sözleri ile vefatlarından sonra da bu milleti irşad ederken, onun düşmanları da bütün ihanetleri meydana çıkmış olduğu halde alenen küffarla işbirliğine devam etmektedir.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri'nin "Din ve vatan bölücüleri" tabiri ettiği bu gruplar bu gün de bu düşmanlıklarına devam etmektedirler. Ancak Allah-u Teâlâ bunları bir bir kahr-u perişan edecektir, ediyor da.

"Şüphesiz ki Allah iman edenleri müdafaa eder. Allah, hâin ve nankör hiç kimseyi sevmez." (Hacc: 38)

"Şüphesiz ki bizim ordumuz galip gelecektir." (Saffat: 173)

•

Bu ay içinde idrak etmeye başlayacağımız mübarek üç ayların tüm İslâm âlemine ve memleketimize hayırlar getirmesini, af ve mağfiretimize vesile olmasını niyaz ederiz.

Baki esselâmü aleyküm, ve rahmetullah...

**"Kötü Tuzaklar Kuranlar, Allah'ın Kendilerini Yerin Dibine
Geçirmeyeceğinden veya
Kendilerine Hiç Ummadıkları Bir Yerden Azabın
Gelmeyeceğinden Emin mi Oldular?"
(Nahl: 45)**

**"Kötülüklerle Tuzak Kuranlara Gelince,
Onlar İçin Çok Şiddetli Bir Azap Vardır ve
Onların Kurdukları Tuzaklar da Mutlaka Boşa Çıkacaktır."
(Fâtır: 10)**

**"Allah Tuzak Kuranlara Karşılık Vermekte En Güçlü
Olandır."
(Âl-İ İmran: 54)**

**"Ben Onlara Mühlet Veriyorum.
Şüphe Yok ki, Benim Tuzağım Metindir." (Kalem: 45)**

**"Onlara Mühlet Veririm.
Çünkü Benim Tuzağım Çetindir." (A'raf: 183)**

**ALLAH-U TEÂLÂ,
TUZAK KURANLARIN EN HAYIRLISIDIR!**

İsmail Yavuz - Nisan 2016
Başyazı - Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.3-30

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyuruyor:

**"Size bir iyilik dokunursa bu onları üzer. Başınıza bir musibet gelse buna da sevinirler.
Eğer sabreder, Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir zarar veremez. Şüphesiz ki
Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır." (Âl-i imran: 120)**

**"O gün insanlar, yaptıklarının kendilerine gösterilmesi için gruplar halinde (ilâhi divana)
çıkarlar.**

**Kim zerre kadar iyilik yapmışsa onun mükâfatını görür.
Kim de zerre kadar kötülük yapmışsa onun cezasını görür." (Zilzâl: 6-8)**

"Hiç şüphesiz ki Allah onun Mevlâ'sıdır. Cebrail de, müminlerin sâlih olanları da, bunun ardından bütün melekler de ona yardımcıdır." (Tahrîm: 4)

"Ey Peygamber! Allah sana da sana tâbi olan müminlere de yeter." (Enfâl: 64)

"Müminlere yardım etmek üzerimize hak olmuştur." (Rum: 47)

Allah-u Teâlâ Adem Aleyhisselâm'ı yarattığı zaman, dilediği bir hikmete binaen iman ile küfrü, hakikat ile dalâleti, hak ile bâtılı da halketmiştir.

Binaenaleyh iman ile küfür mücadelesi, hak ile batıl savaşı tarih boyu devam edegelmiş, İblis ve avanesi hak ve hakikatin önünü kesmeyi, hakikat ehline tuzak kurmayı kendilerine en büyük bir vazife edinmiştir.

Küfrü, dalâleti ve bâtılı; imana, hak ve hakikate tercih eden insanlar da bu hususta şeytanın en büyük destekçileri olagelmışlerdir. İman ehlini yoketmek için savaştıkları gibi, ilâhî emir ve hakikatleri örtmek için de her türlü yalan ve iftirayı irtikab etmekten çekinmemişlerdir.

Ancak Allah-u Teâlâ her zaman mümin kullarını lütfu ile desteklemiş, bu küfür ve dalalet ehlinin tuzaklarını boşa çıkartmıştır.

Tarih peygamberlere ve onlara tabi olan müminlere bu dalalet ehlinin kurmaya çalıştıkları tuzaklarla doludur.

Allah-u Teâlâ'nın emrini tebliğ eden bütün peygamberler düşmanlıkla karşılaşmış, küfür ehli onlara tuzaklar kurmaya çalışmış, delil ve mucizelerini "Bu sihirdir." diyerek geçersiz kılmak istemişler, hatta peygamberlerinin ve ona inananların canlarına kastetmek istemişlerdir. Bazı peygamberleri şehit etmişlerdir.

Semud kavminin bozguncu önde gelenlerden dokuzu Salih Aleyhisselâm'ın mucize devesini kesip öldürmüşler, Salih Aleyhisselâm ve ailesini de öldürmeye teşebbüs etmişlerdi. Hazret-i Allah bu teşebbüslerini boşa çıkarttı. Korkunç bir ses ve şiddetli bir sarsıntı ile gelen afet hepsini helâk etti.

"Onlar böyle tuzak kurdular, biz de kendileri hiç farkında olmadan onların plânlarını altüst ettik." (Neml: 50)

"Tuzaklarının sonunun nice olduğuna bir bak! Biz onları da kavimlerini de hepsini helâk ettik." (Neml: 51)

İbrahim Aleyhisselâm'ı Nemrud ve avanesi ateşte yakmak istedi. Günlerce odun taşıdılar. O kadar büyük bir ateş yaktılar ki yanına yaklaşamadıkları için İbrahim Aleyhisselâm'ı mancınıkla içine attılar. Hazret-i Allah onların bu tuzaklarını boşa çıkarttı. İbrahim Aleyhisselâm'ı bahçelerin suların içine indirdi. Nemrud'u ise bir sivrisinek ile helâk etti.

"Ona bir tuzak kurmayı istediler. Fakat biz de onları alçak düşürdük." (Sâffât: 98)

Yusuf Aleyhisselâm'ı kıskanan kardeşleri ona tuzak kurdular, kuyularda zindanlarda kaldı, ancak Hazret-i Allah onu Mısır'a vezir yaptı.

Babası Yakup Aleyhisselâm ona şöyle nasihat etmişti:

"Yavrucuğum! Bu rüyânı sakın kardeşlerine anlatma! Sonra sana bir tuzak kurarlar.

"Çünkü şeytan insanın apaçık bir düşmanıdır." (Yusuf: 5)

Firavun ve avanesi Musa Aleyhisselâm'ın gösterdiği dokuz mucizenin hepsini inkâr ettiler, Hazret-i Allah onları suda boğdu.

"Firavun, ordusuyla onları takip etti. Deniz de onları içine alıverdi, hem de ne alış!" (Tâhâ: 78)

"Biz de onu ve maiyyetindekilerin hepsini suda boğduk." (İsrâ: 103)

Yahudiler İsâ Aleyhisselâm'ı öldürmek istediler, ancak Hazret-i Allah onu nezd-i ilahi'sine yükseltti.

"(Yahudiler gizlice) tuzak kurdular. Allah da onların tuzaklarına karşılık verdi. Allah tuzak kuranlara karşılık vermekte en güçlü olandır." (Â-i imrân: 54)

Nihayet Resulullah Aleyhisselâm'a her türlü işkenceyi her türlü iftirayı yaptılar. En sonunda canına kastetmek istediler, Hazret-i Allah müşriklerin içinden onu çekip kurtardı.

"Resul'üm! Hatırla o zamanı ki, kâfirler seni bağlayıp bir yere kapamak veya öldürmek ya da seni (Mekke'den) sürmek için sana tuzak kuruyorlardı. Onlar sana tuzak kurarlarken Allah da tuzaklarını bozuyordu. Allah tuzaklara karşılık verenlerin en hayırlısıdır." (Enfâl: 30)

Yahudiler suikast yapmak istediler, Cebrail Aleyhisselâm gelip haber verdi.

Bütün müşrik kabileler savaş ilân ettiler. Ancak vefatında bütün Arabistan onun bayrağı altında toplanmıştı.

"Dinini bütün dinlere üstün kılmak için Peygamber'ini hidayet ve hak din ile gönderen O'dur. İsterse müşrikler hoşlanmasınlar." (Tevbe: 33)

"De ki: 'Hak geldi, bâtıl zâil oldu.'" (İsrâ: 81)

Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyelerini ümmetlerine tebliğ eden peygamberler ve onların vekilleri de bu Âyet-i kerime'nin şumulüne girmektedir. Küfür ehli düşmanlıkları ile ancak âkıbetlerinin şiddetini artırmaktadır.

Ashâb-ı Kehf kıssası da güzel bir örnektir. İsa Aleyhisselâm'ın zamanından sonra Tarsus'ta yaşayan bu iman kahramanı gençler dinlerini ve inançlarını baskıdan kurtarmak ve korumak için şehri terk ettiler.

Onlar sırf imanlarını muhafaza etmek için kavimlerinin arasından ayrıldılar ve mağaraya sığındılar.

Ve orada Allah-u Teâlâ'ya şöyle yalvardılar:

"Ey Rabb'imiz! Bize kendi katından rahmet ver ve işimizde doğruyu göster, bizi başarılı kıl." (Kehf: 10)

Allah-u Teâlâ onlara bir uyku verdi ve üç yüz dokuz sene hiçbir şeyin farkına varmadan uyuyup kaldılar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kötü tuzak, ancak sahibine dolanır." (Fâtır: 43)

Tarih boyu devam eden bu iman-küfür mücadelesi içerisinde dikkat edilirse Hazret-i Allah daima hakkı batıla üstün kılmıştır. Kazanan hak ve hakikat olmuştur.

"(Hak ile bâtılın, hakikat ile dalâletin, doğru ile eğrinin) arasını ayırdıkça ayıranlara andolsun ki!" (Mürselât: 4)

Nice putperestler, nice müşrikler, nice kavimler, nice medeniyetler yok olup gitmiş, oysa Allah-u Teâlâ'nın dini dimdik ayaktadır

"Bu dimdik ayakta duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Yûsuf: 40)

Ve o dinin tabileri muzaffer olmaya devam etmektedir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde bu tâifeye işaret etmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Ümmetimden bir tâife, kıyamet kopuncaya kadar Allah'ın yardımı ile muzaffer olmakta devam edecek, muhalefette bulunanlar onlara zarar veremeyecektir." (Tirmizî)

Bu taifenin, bu zatların himmet ve tasarrufları ile kurulan Selçuklu olsun, bilhassa Osmanlı bu sebeple imanın temsilcisi, küfrün hasmı olmuş, Hazret-i Allah, Allah yolunda cihad eden atalarının hürmetine bu milleti hıfz-u himayesine almıştır.

Ahir son zamanda bir kararsızlık, dinden uzaklaşma meydana gelmiş olmakla beraber bu tâife bugün de vazifesine, bu mücadeleye devam etmektedir.

Dikkat ederseniz bugün küffar bütün gücünü, bütün sinsi taktiklerini İslâm'ı ve müslümanları yok etmek için seferber ettiği gibi, bu yolda en büyük desteği de müslüman gibi görünen münafıklardan; bizden görünen içimizdeki hainlerden görmüştür, görmeye devam etmektedir.

Bu ihanet geçmişte olduğu gibi günümüzde de devam etmektedir. Hem memleketimize karşı, hem de hak ve hakikatin müdafii müslümanlara karşı.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in ahirete irtihalinden sonraki asırlarda hak ve hakikati tebliğ eden nice evliyaullah düşmanlıklara maruz kaldı. Kimisi öldürüldü, kimisi sürgün edildi.

Bu düşmanlığa ve tuzaklara muhatap olan, maruz kalan zâtlardan birisi de Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri olmuştur. Ancak bu zât eserleri ve hakikati beyan eden sözleri ile vefatlarından sonra da bu milleti irşad ederken, onun düşmanları da bütün ihanetleri meydana çıkmış olduğu halde alenen küffarla işbirliğine devam etmektedir.

Binaenaleyh bu iftira ve karalama kampanyaları bu Zât-ı âli'nin neşrettiği hakikatlere cevap veremeyenlerin kendilerini karalayarak susturmak istemelerinden kaynaklanmaktadır. Kendi ifadeleri ile;

"Bu iftiralar;

"Hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar." (Mâide: 54)

Âyet-i kerimesi'ni düstur edindiğimiz için, hakikatleri korkmadan, çekinmeden neşrettiğimiz için oluyor."

Kendi zannını İslâm dini'nin yerine koymaya çalışanları ikaz ve irşad etti. Dinlemeyenleri ifşa etti. Tarih boyu yaşamış büyük İslâm mücahidlerinin, İslâm müdafilerinin yaptığı bir benzerini hatta daha büyüğünü kalemle yaptı. Yazdıkları yazılardan dolayı intikam almak istediler, ona iftira attılar. Gerçek bir İslâm müdafii olduğu için kendisini susturmak isteyenler her türlü iftirayı reva gördüler.

Kendileri ahirete irtihal ettikten sonra yapılan birçok tahkikat, takibat sonucu yargı kararlarıyla aklandı. O zaten tertemiz idi, beşer görsün diye bugün zahir oldu. Bu Zât-ı âli'ye tuzak kurmak isteyenlerin tuzakları kendilerine döndü.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri'nin "Din ve vatan bölücülere" tabir ettiği bu gruplar bu gün de bu düşmanlıklarına devam etmektedirler. Bu Zât-ı muhterem'in eserlerini tetkik ederseniz, âdeti kendisinden sonrası için eser neşrettiğini görürsünüz. Kendi zamanında anlaşılama, dışlanma pahasına hak ve hakikati beyan etmişlerdir. Nitekim bugün birçok kimseler "Ne kadar da haklı imiş, biz kendisini anlayamamışız." diyerek pişmanlıklarını dile getirmektedirler. Bu sebeple bu hainler, bu bölücüler bugün de bu düşmanlıklarına devam ederler, plan ve tuzak kurmak isterler. Ancak Allah-u Teâlâ bunları bir bir kahr-u perişan edecektir, ediyor da.

"Şüphesiz ki Allah iman edenleri müdafaa eder. Allah, hâin ve nankör hiç kimseyi sevmez." (Hacc: 38)

"Allah: "Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz!" diye yazmıştır. Şüphesiz ki Allah kuvvetlidir, yegâne galiptir." (Mücâdele: 21)

"Şüphesiz ki bizim ordumuz galip gelecektir." (Saffat: 173)

TUZAK KURAN HAINLERİN

ATASI İBLİSTİR

Hâinlerin Atası İblis:

Allah-u Teâlâ Âdem Aleyhisselâm'ı yarattıktan sonra onun yüce mevkisini ve yeryüzünde halife olmaya ondan daha lâıyk bir varlık bulunmadığını bildirmiş, bu şerefi tescil etmek üzere meleklerle ona secde etmelerini emir buyurmuştur.

Bu emr-i İlâhî'ye uyararak bütün melekler secde ettiler. İblis ise kibir ve inadı yüzünden secdeye yanaşmadı, böylece kâfirlerden oldu.

"Meleklerle: 'Âdem'e secde edin!' dedik. İblis'ten başka hepsi secde ettiler. O secde edenlerden olmadı." (A'râf: 11)

"Yalnız İblis secde etmedi. O büyüklük tasladı, böylece kâfirlerden oldu." (Sâd: 74)

Fıtratı ve cibilliyeti kendisine hâinlik etti. İşte emr-i İlâhî'ye muhalefetin neticesi!

Görülüyor ki İblis Allah-u Teâlâ'yı inkâr ettiği için değil, emrine itaat etmediği için kâfir olmuştur.

Allah-u Teâlâ'nın İblis'i secde etmekten alıkoyan asıl sebebi bilmesine rağmen; mânâsız kibir ve gururunu, küfür ve inadını, Âdem Aleyhisselâm'ın aslını hakir görmesini açıkça ortaya çıkarmak için soru sordu:

"Ey İblis! Secde edenlerle beraber olmaktan seni alıkoyan nedir?" (Hicr: 32)

İblis ise kendi cehaletini teşhir ederek şöyle cevap verdi:

"Ben ondan daha hayırlıyım. Beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın!" (Sâd: 76 - A'râf: 12)

"Ben pişmemiş çamurdan, işlenebilen kara balçıktan yarattığın bir insana secde edecek değilim!" (Hicr: 33)

Onun bu şekilde mağrur bir edâ ile, tutarsız bir kıyas yapması üzerine Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu:

"Defol oradan! Sen artık kovuldun. Ceza gününe kadar lânetim senin üzerindedir." (Sâd: 77-78) (Bakınız. Hicr: 34-35)

Yücelik sıfatları kendisine ait olan Allah-u Teâlâ, onu kıyamete kadar devam eden bir lânetle lânetleyerek her türlü hayırlardan güzelliklerden mahrum etti, rahmetinden ümitsiz kıldı, huzurundan tardedip kovarak şeytan haline getirdi ve cennetten sürüp çıkardı. Bulunduğu makamdan derhal azledip, kibrine karşılık küçüklüğe ve lânete mahkûm etti.

•

Şeytan Âdem Aleyhisselâm'dan üstün olduğunu iddiâ ederken, melekler arasındaki yerini de kaybetmişti. Allah-u Teâlâ'nın bu gadabı karşısında korktu. Son çare olarak, kıyamete kadar kendisine mühlet verilmesini istedi.

"Rabb'im! Bana insanların tekrar diriltilecekleri güne kadar mühlet ver!" (Sâd: 79 - Hicr: 36)

"Eğer kıyamet gününe kadar beni ertelersen, yemin ederim ki pek azı dışında onun neslini kendime bağlayacağım." (İsrâ: 62)

Allah-u Teâlâ da dilediği bir hikmete binaen; muhalefet edilemeyen, karşı gelinemeyen meşiyeti ile onun bu istediğini kabul etti.

Buyurdu ki:

"Sen mühlet verilenlerdensin." (A'râf: 15 - Hicr: 37 - Sâd: 80)

"O bilinen vaktin gününe kadar." (Hicr: 38 - Sâd: 81)

O güne kadar yaşayacak, sonra ölecek, sonra da ahirete sevk edilerek ebedî azaba uğrayacaksın.

İblis'ten İtiraf lar:

Şeytan dileğinin kabul edildiğini gördükten sonra, o uzun ömrü tevbe ve şükür ile kurtuluşa kullanacak yerde, insanları nasıl yoldan çıkaracağını itiraf ederek şöyle dedi:

"Öyle ise beni azdırdığın için andolsun ki, ben de onları saptırmak için, senin doğru yolun üzerinde tuzak kuracağım." (A'râf: 16)

"Sonra elbette onlara; önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım." (A'râf: 17)

"Önlerinden"; dünya hayatına rağbetlerini artırarak,

"Arkalarından"; ahiret hayatı hakkında şüphey e düşürerek,

"Sağlarından"; iyilikler tarafından,

"Sollarından"; kötülükler tarafından saldıracağı m.

Yolundan çevirip saptırmak, şaşırtıp imanlarını soymak için ne yapabilirsem yapacağım.

"Yemin ederim ki, kullarından belirli bir pay edineceğim." (Nisâ: 118)

Yollarına tuzaklar kurup, büyük bir kısmını benim yolumda çalıştıracığım.

"Onları saptıracağım." (Nisâ: 119)

Bâtılı hak, eğriyi doğru, kötüyü iyi, çirkini güzel, günahı sevap göstererek, vesvese ve iğvâlarım la onları hidayet yolundan mutlaka çevireceğim.

"Ve sen onların çoklarını şükredenler bulamayacaksın." (A'râf: 17)

Bu sözü zannına göre söylemiş ve isabet de etmiştir. Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Andolsun ki İblis onların aleyhindeki zannını gerçekleştirdi. Müminlerden bir fırka hariç olmak üzere hepsi ona uydular." (Sebe: 20)

Bu uymaları onun gücünden değil, kendilerinin ahirete iman etmemelerindedir. Çünkü Allah-u Teâlâ imanı olanla olmayanın ahiretini ayırmıştır.

"Oysa ki şeytanın insanlar üzerinde hiçbir nüfuzu yoktur." (Sebe: 21)

Çünkü şeytan âciz bir mahlûktur, zillete, kahr-ı ilâhîye uğramıştır. Bir mümin onun şerrinden kurtulmak için Allah-u Teâlâ'ya sığınırsa vesveselerinden ve tasallutundan emin olabilir.

"Ancak ahirete imanı olan kimseyle, ahiretten şüphe edeni ayırdetmek için (ona bu ruhsatı verdik.) Rabb'in her şeyi gözetlemektedir." (Sebe: 21)

Şeytan aldatıcıdır, yaratıcı değildir. Allah-u Teâlâ kimi korumak isterse onu şeytanın aldatmalarından korur, kimin de aldatılmasını isterse şeytanı ona musallat eder.

"Yalnız içlerinden ihlâsa erdirilmiş kulların hariç." (Sâd: 83 - Hicr: 40)

Yalnız taatin için seçilmiş hususi kulların aldanmazlar. Çünkü onlar içinde buldukları duruma basiret gözüyle bakabilen uyanık kimselerdir.

Fakat Allah-u Teâlâ'nın gerçek kulları şeytanın hâkimiyetine girmezler. Onlar ilâhî himayeye nâil olan güzide kullardır.

Allah-u Teâlâ buyurdu ki:

"Şurası muhakkak ki benim kullarım üzerinde senin hiçbir hâkimiyetin olamaz." (İsrâ: 65)

"Benim hâlis kullarım üzerinde senin bir nüfuzun olamaz." (Hicr: 42)

Şeytanın İlk Tuzağı:

Allah-u Teâlâ secde emriyle Âdem kulunun şânını yücelttikten sonra bu ilk insan âilesine cennette yerleşmelerini emir buyurarak şânını artırmıştır.

Allah-u Teâlâ Âdem Aleyhisselâm'a cennette büyük bir hürriyet vermekle beraber, ancak kendisinin bildiği bir hikmete göre, bu hürriyeti kısıtlamış, mahiyetini bilmediğimiz bir ağacın meyvesini yemelerini yasaklamıştır.

"Yalnız şu ağaca yaklaşmayın. Eğer bu ağaçtan yerseniz, her ikiniz de zulmedenlerden olursunuz." (Bakara: 35 - A'râf: 19)

Ayrıca şeytanın kendileri için en büyük düşman olduğunu da haber vererek hilesine karşı ikaz etmiştir:

"Ey Âdem! Bu senin ve eşinin düşmanıdır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın, sonra yorulur, sıkıntı çekersiniz!" (Tâhâ: 117)

Bu kadar cennet nimetleri yanında bu yasağın konması, hiç şüphesiz imtihan içindi.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Sonunda şeytan ona vesvese verdi. "Ey Âdem! Sana ebedilik ağacını ve çökmesi olmayan bir saltanatı göstereyim mi?" dedi." (Tâhâ: 120)

"Rabb'iniz, sırf melek olursunuz veya burada ebedî kalanlardan olursunuz diye sizi bu ağaçtan menetti, başka bir sebepten değil.

Ve onlara: 'Ben gerçekten size öğüt verenlerdenim.' diye yemin etti, böylece onları hile ile aldattı." (A'râf: 20-22)

Onların iyiliğini istiyormuş gibi gözükerek kendi tuzağına düşürmeye çalıştı.

Âdem Aleyhisselâm ve Hazret-i Havvâ, Allah-u Teâlâ'nın ikazını ve şeytanın kendilerine en büyük düşman olduğunu unuttular. Onun yalan yere yemin edeceğine ihtimal veremediler, aldandılar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Andolsun ki biz daha önce Âdem'e de ahid vermiştik. Fakat o unuttu." (Tâhâ: 115)

"Bunun üzerine ikisi de o ağacın meyvesinden yediler." (Tâhâ: 121)

O husustaki ilâhî emri unutmuş, şeytanın iğfâline kapılmış oldular. Eğer sebatkâr olsaydı, aslâ aldatamayacaktı.

"Ağacın meyvesini tattıklarında ayıp yerleri kendilerine görünüyordu." (A'râf: 22)

Fitnenin tuzağına düşen Hazret-i Âdem ve Hazret-i Havvâ, çok edepli olduklarından utanıyorlar ve:

"Üstlerini cennet yapraklarıyla örtmeye çalıştılar." (Tâhâ: 121 - A'râf: 22)

Görülüyor ki bu ilk iki insan sıcak ve soğuğa karşı değil, birbirlerine karşı giyindiler. Henüz bu safhada kendilerine Allah-u Teâlâ tarafından verilmiş bir giyinme emri yoktu. Fakat ilâhî irade onları böyle duygularla ve fitri bir terbiye ile donatmış bulunuyordu.

Tesettür, Allah-u Teâlâ'nın emirlerini uygulamak için vazgeçilmez bir esastır. Utanma duygusu insanda fitridir.

•

"Rabb'leri onlara: 'Ben sizi o ağaçtan menetmemiş miydim? Şeytanın size apaçık bir düşman olduğunu söylememiş miydim?' diye nidâ etti." (A'râf: 22)

Bu hitâb-ı izzet karşısında utançlarından ezildiler. Hatalarını kabul ve itiraf ettiler, son derece pişman oldular. Rabb'lerine yönelerek şöyle yalvardılar:

"Ey Rabb'imiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamazsan ve bize merhamet etmezsen, muhakkak ki kaybedenlerden oluruz." (A'râf: 23)

Bu kelimelerin o anda kalplerine gelmesi de ilâhî bir lütuftur.

Âdem Aleyhisselâm emr-i İlâhî'ye kasten muhalefet etmiş değildi. Yapmış olduğu bir unutma neticesi idi.

Allah-u Teâlâ, tevbelerini kabul buyurdu ve onları bağışladı:

"Rabb'i yine de onu seçip tevbesini kabul etti, ona doğru yolu gösterdi." (Tâhâ: 122)

Şeytan günahından dolayı uyarıldığı zaman hatasını itiraf etmediği gibi, itaat yoluna da dönmemiş, daha da inatçı bir durum sergilemişti. Âdem Aleyhisselâm ise hatası karşısında uyarıldığında hayâ ve üzüntü duydu, pişman oldu, Rabb'ine karşı itaat yoluna girdi.

Âdem Aleyhisselâm'ın affedilmesine sebep olan dört nokta vardır:

Hatasını anlaması.

İtiraf etmesi.

Pişmanlık duyması.

Çok tevbe ve istiğfar etmesi.

Beşincisi de affedilince nefesine paye vermemesidir.

Bu hâdise Âdem Aleyhisselâm cennette iken, yani peygamberlik verilmeden önce cereyan etmiştir. Kasıtsız olarak işlemiş oldukları bu hata, tevbe etmeleri üzerine Allah-u Teâlâ tarafından bağışlanmıştır.

İlâhî emre muhalefet ettikleri için yeryüzüne indirilmek üzere cennetten çıkarıldılar.

Aslında İblis'in gayesi Âdem Aleyhisselâm'ı cennetten çıkarmak değildi, onu eriştiği mertebeden düşürmektir. Kendisinin uzaklaştırıldığı gibi, onu da uzaklaştırmak istiyordu. Fakat gayesine erişemedi.

Allah-u Teâlâ onları yeryüzüne indirirken, şeytan da dahil olmak üzere hepsine birden şöyle hitapta bulunmuştu:

"Birbirinize düşman olarak inin!" (Bakara: 36 - A'râf: 24)

Şeytan da şüphesiz ki Âdem Aleyhisselâm'la birlikte ve ona düşman olarak dünyaya gönderilmiş, cennette olduğu gibi dünyada da onu ve neslini doğru yoldan saptırmak için peşine takılmış; **"Birbirinize düşman olarak inin!"** emr-i şerifi mucibince, şeytan insanın düşmanı, insan da şeytanın düşmanı olmuştur ve aralarındaki bu mücadele kıyamete kadar devam edecektir.

RESULULLAH -SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM- EFENDİMİZ'E KURULAN TUZAKLAR

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Kendilerine dokunan bir sıkıntıdan sonra insanlara bir rahmet tattırsak, hemen âyetlerimiz hakkında bir tuzak düşünürler. De ki: Allah'ın tuzağı daha çabuktur. Şüphesiz ki kurduğunuz tuzakları elçilerimiz yazıyorlar." (Yunus: 21)

Allah-u Teâlâ yola gelmeyenleri derece derece azaba yaklaştırır ve mühlet verir ki, suçlular aslâ ceza görmeyeceklerini sanırlar. Halbuki onlar kendilerine verilen sürenin içinde bulunmaktadır. Sürenin bitiminde cezaları ansızın başlarına gelir.

"Resul'üm! Onların yüzünden tasalanma. Aleyhinde kurdukları tuzaklardan sıkıntı duyma." (Neml: 70)

Kötü tuzak ancak sahibini yakalar.

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'de müşriklerin Resulullah Aleyhisselâm'ı kimvurduya getirip ortadan kaldırma plânlarından şu şekilde söz etmektedir:

"Hani o inkâr edenler, bir zamanlar seni bağlayıp bir yere kapamak veya öldürmek ya da sürmek için sana tuzak kuruyorlardı." (Enfâl: 30)

Suikastlar tertip ediyorlar, birtakım oyunlara giriyorlardı. Hicret öncesinde ve Hicret sırasında Mekke'deki durum bu idi.

"Onlar tuzak kurarlarken Allah da tuzaklarını bozuyordu. Allah tuzak kuranlara mukabele edenlerin en hayırlısıdır." (Enfâl: 30)

Allah-u Teâlâ tuzak kuranlara önce ümit verir, sonra da tuzaklarını boşa çıkarır, kendi başlarına geçirir. Onlara, tuzak kurmaları ve tertibat almaları için müsaade etti, uğraştırdı, yordu. Bütün çabalarını etkisiz bıraktı. Resul'üne yardım edip, gizlice hicret etmesini sağladı.

Sonra yine onlara ümit verip Bedir'e kadar getirdi, müslümanları gözlerine az gösterdi, onlar da ümitlenip hemen saldırıya geçtiler ve göreceklerini gördüler.

Halbuki Resulullah Aleyhisselâm'ın aralarında bulunması onlar için büyük bir nimet, büyük bir rahmet idi. Hicret edince o rahmet de kalkmış oldu. Kısa bir zaman sonra cezalarını fazlasıyla buldular.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde bu hakikati açık bir şekilde beyan buyuruyor:

"Resul'üm! Onlar seni bu yerden söküp atmak için rahatsız edip dururlar. O takdirde kendileri de senden sonra yurtlarında pek az kalabilecekler." (İsrâ: 76)

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime ile onları tehdit etti. Resulullah Aleyhisselâm'ı Mekke'den çıkarırlarsa orada çok az bir süre kalabileceklerini bildirdi. Bu apaçık bir gayb haberi idi. Nitekim öyle olmuştur. Allah-u Teâlâ Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine yardım etmiş, azılı düşmanları Bedir savaşında helâk olmuşlar ve sonunda Mekke'nin fethini nasip buyurmuştur.

Kur'an-ı kerim'in haber verdiği bu haber de bir mucize olarak az bir zaman sonra gerçekleşmiştir.

Bu ise Allah-u Teâlâ'nın başlangıçtan beri süregelen kanunudur:

"Senden önce gönderdiğimiz peygamberlerimiz hakkındaki kanun da budur. Bizim kanunumuzda hiçbir değişiklik bulamazsın." (İsrâ: 77)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde Kureyş müşriklerinin Resulullah Aleyhisselâm'a ve müslümanlara tuzak kurdukları gibi, onlardan önce gelmiş geçmiş kâfirlerin de peygamberlere ve inananlara tuzak kurduklarını, fakat Zât-ı akdes'inin bu tuzakları kendi başlarına geçirdiğini beyan etmektedir:

"Onlardan öncekiler de tuzak kurdular. Oysa bütün tuzaklar Allah'a âittir. Herkesin ne kazandığını O bilir. Kâfirler de bu yurdun sonunun kime âit olduğunu yakında bilecekler!" (Ra'd: 42)

Güzel sonucun kimin, kötü âkıbetin kimin olacağı yakında belli olacak.

Yahudiler de Resulullah Aleyhisselâm'a suikast tertip etmek istediler. Cebrail Aleyhisselâm haber verdiği için suçüstü yakalandılar.

Hendek Savaşı'nda ise andlaşmayı bozup ihanet ederek, Medine'yi arkadan vurmak istediler.

Resulullah Aleyhisselâm Medine-i münevvere'ye hicret ettiği zaman, burada yaşayan yahudilerle bir tür vatandaşlık andlaşması yapmıştı. Bu andlaşma ile malları, canları emniyet altına alınmıştı. Ancak Âyet-i kerime'lerde buyurulduğu üzere daima bu andlaşmayı bozmak ve müslümanlara zarar vermek için fırsat kollamışlardı:

"İçlerinden pek azı hariç, onlardan daima hainlik görürsün!" (Mâide: 13)

"Sen kendileriyle andlaşma yaptığın halde, onlar her defasında hiç çekinmeden andlaşmalarını bozarlar." (Enfâl: 56)

Bu ihanetlerin en büyüğü Hendek Savaşı'nda yaşandı.

Hendek savaşının en nazik anında Kureyza oğulları, Kureyşliler'le birleştiler ve savaşa girdiler. Böylece vatanlarına ihanet etmiş oldular. Medine üzerine baskınlar düzenleyerek, müslümanların âile ve çocuklarını kılıçtan geçirme teşebbüsünde bulundular. Müslümanlar iki ateş arasında çok zor durumda kaldılar.

Hendek Savaşı'ndan sonra ordu üzerlerine yürüdü.

Ancak onların da âkıbeti müşrikler gibi oldu. Hazret-i Allah bütün tuzaklarını boşa çıkarttı. Arabistan'ı terketmek zorunda kaldılar.

Yahudilere verilen bu ilâhî cezâ hakkında nâzil olan Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Allah ehl-i kitap'tan, kâfirleri destekleyenleri kalelerinden indirmiş ve kalplerine korku salmıştı. Onların kimini öldürüyor, kimini esir alıyordunuz."

Yerlerini, yurtlarını, mallarını ve henüz ayağınızı dahi basmadığınız yerleri Allah size miras olarak verdi. Allah'ın her şeye gücü yeter." (Ahzâb: 26-27)

•

Allah-u Teâlâ hadd-i zâtında hile ve tuzak kurmaktan münezzehtir. O'nun tuzağı Peygamber'ine ve müminlere kurulan tuzağı savuşturmak ve geçersiz kılmak içindir. Tuzak kuranların tuzağını önlemesinde müminlere hayır olduğu gibi, tuzak kuranlara haddini bildirmek, bazılarının tevbe edip o işten vazgeçmesine sebep olmak bakımından o

iŖi yapanlar için hayırdan baŖka birŖey değildir. İŖte bundan dolayı Allah-u Teâlâ **"Hayrül-mâkirîn"** dir.

•

Allah-u Teâlâ Peygamber'ini yüceltmek, ona yapılan yardımın büyüklüğünü göstermek için Âyet-i kerime'sinde Ŗöyle buyurdu:

"Hiç Ŗüphesiz ki Allah bizzat Peygamber'in dostu ve yardımcısıdır. Cebrâil de, müminlerin sâlih olanları da. Bunların arkasından bütün melekler de ona yardımcıdır." (Tahrîm: 4)

Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'ı bizzat kendisi koruduğu gibi, Cebrâil Aleyhisselâm ve mukarreb meleklerle koruyacağını, sâlih kullarının da canı ve malı ile yardımcı olacağını bize duyuruyor.

"Bütün melekler" ibaresinden, her meleğin ondan haberdar olduğu ve onun hakkında emir beklediği ifadesi çıkıyor.

"Onu sizin görmediğiniz askerlerle destekledi." (Tevbe: 40)

Allah-u Teâlâ onu hıfz-u himayesine almıŖ, çepeçevre kuŖatmıŖtır.

Cebrâil ve diğer melekleri insanların görmediğini fakat mevcut olduğunu, Resul'ünü onlarla desteklediğini beyan ediyor. Nasıl bir askerle muhafaza ettiğini yalnız O bilir.

KUR'AN-I KERİM'DE BAHSİ GEÇEN BAZI PEYGAMBER KISSALARI VE KÜFÜR EHLİNİN TUZAKLARINI ALLAH-U TEÂLÂ'NIN BOŖA ÇIKARMASI

HAZRET-İ SÂLİH ALEYHİSSELÂM

Allah-u Teâlâ Semud Kavmi'ni islah etmesi, doğru yolu göstermesi, tevhid inancını öğretmesi için Sâlih Aleyhisselâm'ı peygamber olarak vazifelendirdi.

Sâlih Aleyhisselâm kavmini hidayet yoluna dâvet etmeye baŖlar baŖlamaz, halk iki gruba bölünüverdi.

Âyet-i kerime'de Ŗöyle buyuruluyor:

"Andolsun ki biz Semud kavmine: 'Allah'a kulluk edin!' desin diye kardeşleri Sâlih'i gönderdik. Hemen birbirleriyle çekişen iki zümre oluverdiler." (Neml: 45)

Hakk-bâtıl mücadelesi insanlık tarihi boyunca sürüp gelmiş ve kıyamete kadar da devam edeceği muhakkaktır.

Sâlih Aleyhisselâm'a pek az kimse iman etmişti. Çoğunluk onu yalanladılar, inanmayı reddettiler, bozguncuların peşine takıldılar.

Kavmin ileri gelenleri durmadan itiraz ediyorlar, Sâlih Aleyhisselâm'a her fırsatta meydan okuyorlardı. Onu hem âciz bırakmak, hem de yalancı durumuna düşürmek için bir mucize daha istediler. Dediler ki:

"Ey Sâlih! Eğer sen gerçekten peygambersen, duâ et de şu karşıda tek başına duran kayadan şu şu vasıfta bir dişi deve çıksın. O zaman senin peygamberliğini tasdik eder ve sana iman ederiz."

Halkın toplu olduğu bir yerde Sâlih Aleyhisselâm onlardan iman edeceklerine dâir kesin söz aldıktan sonra, onların isteklerine icabette bulunması için Allah-u Teâlâ'ya niyazda bulundu.

Bu sırada kayada, doğum sancısı çeken kadınlarda görüldüğü gibi bir sancı çekme hâli görüldü. Sonra da ikiye ayrılarak, içinden onların istedikleri gibi bir dişi deve çıkıverdi.

Ve Sâlih Aleyhisselâm şöyle buyurdu:

"Size Rabb'inizden açık bir mucize gelmiştir. İşte şu Allah'ın devesi, size bir mucizedir." (A'râf: 73)

Deve bu arada ikinci bir mucize olarak kendisi gibi büyükçe bir erkek yavru doğurdu.

Sözde Sâlih Aleyhisselâm'ı âciz bırakacaklardı, aciz kaldılar. Sâlih Aleyhisselâm peygamberliğini onlara onunla ispat ettiği halde, istedikleri mucizenin tecellisine rağmen yine bir kısmı iman etti, çoğunluk yine de kâfirliklerinde ısrar ettiler.

Böyle bir mucize gösterildiğinde iman edeceklerine dâir kesin söz vermişlerdi, fakat inanmadılar. Şeytan onlara devamlı surette deveyi öldürmelerini telkin ediyordu. Nihayet öyle bir an geldi ki içlerindeki art niyetlerini daha fazla saklayamadılar.

"Bir arkadaşlarını çağırdılar. O da cüret edip bıçağını çekerek deveyi kesti." (Kamer: 29)

Böylece azabı davet etmiş oldular. Salih Aleyhisselâm onlara üç gün saymalarını söyledi.

"Yurdunuzda üç gün daha yaşayadurun." (Hûd: 65)

Deveyi kesen içlerinden en azgın olanıydı, fakat mesuliyet hepsine şâmil oldu.

Semud kavminin işlerine hâkim olan ileri gelenleri arasından dokuz kişi vardı ki, bunlar halkın en kâfiri ve en bozguncuları idiler.

"O şehirde dokuz kişi vardı ki, yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar, ıslah tarafına hiç yanaşmıyorlardı." (Neml: 48)

Arkalarında çeteleri bulunan bu dokuz kişinin bütün işleri güçleri bozgunculuk yapmak, zayıf buldukları kimselere her vesile ile eziyet etmekte.

Daha önce plânladıkları üzere deveyi öldürdükleri gibi, Sâlih Aleyhisselâm'dan kurtulmanın tek çaresinin de onu ve âilesini bir baskın düzenleyip ortadan kaldırmak olduğunu düşündüler. "*Sâlih üç güne kadar bizden kurtulacağını sanıyor, üç günden önce biz onun ve âilesinin işini bitirelim.*" dediler.

Âyet-i kerime'de bu hususta şöyle buyruluyor:

"Allah'a and içerek birbirlerine şöyle dediler:

'Gece ona ve âilesine baskın yapalım. (Hepsini öldürelim.) Sonra da velisine (geride kalan akrabasına), o âilenin öldürülüşü sırasında orada bulunmadığımızı, bizim doğru olduğumuzu söyleyelim.'" (Neml: 49)

Deveyi öldürmekle her şeyin hallolacağını zanneden müşrikler, şimdi ise üç gün gibi kısa bir zamanla sınırlanan azap bekleyişinin sıkıntısını çekmeye başladılar.

Gerçekten de Sâlih Aleyhisselâm'ın haber verdiği gibi gelecek azabın ilk belirtisi olarak, ertesi günü sabah kalktıklarında; küçük büyük, erkek kadın hepsinin yüzleri sapsarı kesilmişti. Bunu görünce helâk olacaklarını ve Sâlih Aleyhisselâm'ın doğru söylemiş olduğunu anladılar. İkinci günü kalktıklarında yüzlerinin kıpkırmızı kızardığını gördüler. Üçüncü gün ise yüzleri kararmış olarak sabaha çıktılar. Kendilerine ne yapılacağını, azabın yerden mi gökten mi geleceğini bilmiyorlardı, tereddütler içinde beklemeye başladılar.

Âyet-i kerime'de:

"Bakıp dururken onları yıldırım çarpmıştı." buyruluyor. (Zâriyât: 44)

Kavmin ileri gelen şirretleri suikast plânını tatbik edecekleri sırada Allah-u Teâlâ onlara azabını gönderdi. Bu azap ile sadece kendileri değil, bütün Semud kavmi toptan helâk oldu.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

"Onlar böyle tuzak kurdular, biz de kendileri hiç farkında olmadan onların plânlarını altüst ettik." (Neml: 50)

Bu tuzaklarını helâk olmalarına sebep kıldık, farkedemedikleri bir anda yok olup gittiler.

"Tuzaklarının sonunun nice olduğuna bir bak! Biz onları da kavimlerini de hepsini helâk ettik." (Neml: 51)

Allah-u Teâlâ Celâl ve Kâhhâr sıfatlarıyla tecellî etti, inkâr ve sapıklıkları felâketle neticelendi.

"Semud'u da O helâk etti ve geriye hiçbir şey bırakmadı." (Necm: 51)

Sâlih Aleyhisselâm ise kendisine inanan az sayıda müminle birlikte Hicr'den ayrılmıştı.

"Nihayet emrimiz gelince, Sâlih'i ve beraberindeki inananları, katımızdan bir rahmet olarak o günün rezilliğinden kurtardık.

Doğrusu Rabb'in pek kuvvetli ve güçlüdür." (Hûd: 66)

"İman edenleri kurtardık. Onlar Allah'tan korkuyorlardı." (Fussilet: 18)

Sâlih Aleyhisselâm Semud kavmi helâk olduktan sonra, gıyaplarında onlara şöyle seslenmiştir:

"Ey kavmim! Andolsun ki ben size Rabb'immin risaletini tebliğ etmiş ve size öğüt vermiştim. Fakat siz öğüt verenleri sevmiyorsunuz." (A'râf: 79)

HAZRET-İ İBRAHİM ALEYHİSSELÂM

Bâbil'de Kenan oğlu Nemrut adında cebbâr ve zâlim bir hükümdar saltanat sürüyordu. Kendi elleriyle yonttukları heykellere tapınan kavminin de bu cehâletinden istifade ederek ilâhlık dâvâsı güdüyor, halkı kendisine secde ettiriyordu. Kendi heykellerini de yaptırıp her tarafa göndermişti. Tevhid inancı unutulmuştu.

İşte İbrahim Aleyhisselâm yoldan çıkmış böyle müşrik bir kavmi uyarmak için böyle bir zamanda peygamber olarak gönderilmişti.

İbrahim Aleyhisselâm'ın insanları Allah'a dâvet etmesi, Allah'a dönmeyi hatırlatması, kavmi tarafından yadırgandı. Sözleri tepki ile karşılandı. Babası başta olmak üzere yakınları ve kavmi ona kızdılar, risaletini yalanladılar, sert tartışmalara giriştiler.

Bu hususta Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Kavmi onunla tartışmaya girişti. Onlara dedi ki: 'Beni doğru yola eriştirmişken, Allah hakkında benimle tartışıyor musunuz?'" (En'âm: 80)

İnce ruhlu ve şefkatli olan İbrahim Halilullah, onları yüzmekte oldukları sapıklık batağında bırakmayı hiçbir zaman istemiyor, gönlü bu feci manzaranın devam etmesine hiçbir zaman râzı olmuyor, bütün gücü ile onları kurtarmaya çalışıyordu.

İbrahim Aleyhisselâm'ın putlara olan düşmanlığını bilmeyen kalmamıştı. Bir bayram günü idi. Halk yavaş yavaş kırlara doğru gitmeye başlamışlardı. İbrahim Aleyhisselâm'ı da götürmek istedilerse de o gitmedi. Putları kırmak için bunu bir fırsat bildi.

İbrahim Aleyhisselâm dönüp puthaneye geldi. Onları ufak taş parçaları, ağaç molozları haline getirdi, her bir parçayı oraya buraya saçtı. Ancak en büyüğüne hiç dokunmadı, bir maksat tahtında baltayı da onun boynuna astı.

"Sonunda İbrahim onları paramparça etti. Yalnız içlerinden büyüğünü, ona başvursunlar diye sağlam bıraktı." (Enbiyâ: 58)

Halk bayram yerinden dönünce putlarını kırılmış, paramparça edilerek her tarafa atılmış saçılmış olarak görünce önce çok şaşırıldılar.

İbrahim Aleyhisselâm'ın derhal yakalanarak sorguya çekilmesine karar verildi. İbrahim Aleyhisselâm risaletini tebliğ etmek için mevzuyu başka yöne çekti, onlara şöyle bir cevap verdi:

"Sorun bakalım, eğer söyleyebilirlerse, belki bu işi şu büyük put yapmıştır!"
(Enbiyâ: 63)

Bu söz üzerine müşrikler donup kaldılar, bu apaçık hakikat karşısında gidişatlarının bozuk olduğunu birbirine itiraf ettiler ve kabule mecbur oldular. Ne var ki bu vicdan muhasebesi çok uzun sürmedi, şeytan onları tekrar aldattı.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Kavminin İbrahim'e cevabı sadece: 'Onu öldürün, ya da ateşte yakın!' demelerinden ibaret oldu." (Ankebût: 24)

İbrahim Halilullah'ı ateşte yakmaya karar verdiler ve onu hapsettiler. Ateşe atacıkları yerde kalın bir duvar yaptılar ve odun toplamaya başladılar.

Dağlardan günlerce odun taşıdılar. Odunların tutuşması birkaç gün sürdü. Böyle bir ateşin benzeri yakılmamıştı, manzarası korkunçtu. İbrahim Aleyhisselâm'ı değil içine atabilmek, yanına yaklaşabilmek bile imkânsızdı.

Nihayet bir mancınık kurdular, İbrahim Aleyhisselâm'ı mancınığın kafesine koydular. O ise tevekkül ve yakînin en yüksek mertebesinde olduğu için gönlüne zerre kadar korku gelmedi.

Allah-u Teâlâ'nın Halil'ini ateşe doğru fırlattıklarında Cebrâil Aleyhisselâm gelerek: **"Ey İbrahim bir ihtiyacın var mı?"** diye sordu. **"Hayır!.."** diye cevap verdi. **"Allah'tan bir dileğin varsa söyle bildireyim!.."** dediğinde:

"O'nun benim hâlimi bilmesi bana yeter!" buyurdu.

Çünkü o Hakk ile beraberdi, kalbi Rabb'ine karşı iman ve güvenle dolu idi.

Her zamanki mütevekkil haliyle:

"Allah bana kâfi, O ne güzel Vekil'dir." virdine devam ediyordu. Ne iman, ne teslimiyet!..

Allah-u Teâlâ'nın hıfz-u himâyesinde tasarruf-u ilâhîsinde olduğu için, ateş sadece elini kolunu bağladıkları ipleri yaktı, onun dışında hiçbir zarar vermedi.

Çünkü o anda ateşe Allah-u Teâlâ'nın şu ilâhî emri gelmişti:

"Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve selâmet ol!" (Enbiyâ:69)

"Allah onu ateşten kurtardı." (Ankebût: 24)

Binbir müşkülâtle yaktıkları o ateş yığınının bulunduğu cehennemi andıran yer, bir anda gül-gülistan kesildi, çiçekler açtı. Ateş, İbrahim Aleyhisselâm'ı yakmadı. Akarsuların gül bahçelerinin ortasına selâmetle iniverdi. Allah-u Teâlâ nârı nur eyledi.

Müşriklerin tuzaklarını defedecek bir gücü bulunmayan ve tek başına olan bir zâtın üzerine o esnada kudret eli müdahale etti.

"Böylece ona bir tuzak kurmak istediler, fakat biz onları daha çok hüsrana uğrattık." (Enbiyâ: 70)

"Ona bir tuzak kurmayı istediler. Fakat biz de onları alçak düşürdük." (Sâffât: 98)

Bu mübarek peygamber, Nemrut'un ateşine göğüs germek ve kimseden istidat etmemekle bu büyük imtihanı kazanmış oldu. Bize bunun binde biri gelse, bir ipe tutunmak ve kurtulmak için bin çare ararız. Kılıımız yansa: "Yandık!" deriz. O ise çılgın alevlerin içine düşerken bile Sahib'inden bir an olsun gâfil olmadı.

Âyet-i kerime'de:

"Şüphesiz ki bunda iman eden bir kavim için ibretler vardır." buyuruluyor. (Ankebût: 24)

Buradan da anlaşılıyor ki; her devirde ve her asırda Hakk daima bâtil üzerine galebe çalmaktadır. Hakk için çalışanları Allah-u Teâlâ himaye etmekte, bâtil üzerinde bulunanlar ise er veya geç âleme karşı rezil ve rüsvay olmaktadırlar.

HAZRET-İ YUSUF ALEYHİSSELÂM

İbretli hayat hikâyesi Kur'an-ı kerim'in başlıbaşına bir Sûre-i şerif'inde anlatılan Hazret-i Yusuf Aleyhisselâm; İbrahim Aleyhisselâm'ın oğlu İshak Aleyhisselâm'ın oğlu Yakup Aleyhisselâm'ın oğlu olup müteselsilen üç mübarek peygamberin tertemiz neslinden gelmek şerefine nâil olmuş yüce bir peygamberdir.

Bir gece ancak ehlinin yorabileceği bir rüyâ gördü ve bu rüyâsını babasına heyecanla anlattı:

"Bir zaman Yusuf babasına: 'Babacığım! Ben rüyâmda on bir yıldızla güneşi ve ayı gördüm. Gördüm ki onlar bana secde ediyorlar.' demişti." (Yusuf: 4)

Yakup Aleyhisselâm oğullarının Yusuf hakkında iyi duygular beslemediklerini çok iyi bildiği için; Allah-u Teâlâ'nın Yusuf'una teveccüh eden bu iltifatını onlardan birisine anlatmamasını tavsiye etti. Aksi takdirde kendisini çekemeyeceklerinden ve kin tutacaklarından, şeytanın iğfaline kapılarak bir komplo kurmaya teşebbüs edebileceklerinden çekindiğini hatırlattı:

"Yavrucuğum! Bu rüyânı sakın kardeşlerine anlatma! Sonra sana bir tuzak kurarlar."

Çünkü şeytan insanın apaçık bir düşmanıdır." (Yusuf: 5)

Yakup Aleyhisselâm'ın 12 çocuğunun ikisi Yusuf Aleyhisselâm ve kardeşi Bünyamin ikinci hanımından idi. Kardeşleri babalarının Yusuf'a ve kardeşine karşı bu derece düşkünlüğünü

gördükçe haset etmeye başladılar. Kiskançlıkları son haddine gelen bu on kardeş, ellerinden gelse kardeşlerini öldürmek istiyorlardı. Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İçlerinden bir sözcü dedi ki:

'Yusuf'u öldürmeyin, onu bir kuyunun dibine atın, geçen bir yolcu kafilesi onu bulup alsın. Eğer yaparsanız böyle yapın.' (Yusuf: 10)

Öyle de yaptılar, Yusuf Aleyhisselâm'ı kuyuya attılar.

Suçlu kardeşler babalarını aldatmak için hemen bir kuzu keserek kanını gömleğe bulaştırdılar, etini de yediler.

"Akşamleyin ağlayarak babalarının yanına geldiler." (Yusuf: 16)

Gün battıktan sonra gelmeleri, şüpheleri üzerlerine çekmemek içindi.

Berberlerinde kanlı gömleği de getirmişlerdi. Yusuf'u kurt kapıp yediğine bununla babalarını inandıracaklardı. Fakat gömleği parçalamayı unuttular. Yalancılığın belâsı unutmaktır. Yakup Aleyhisselâm gömleği görünce üzerine sürülen kanın insan kanı olmadığını hemen farkettiler. Gömleği yüzüne ve gözlerine sürdü, öptü, kokladı. Büyük bir imtihan ve ibtilâ ile karşı karşıya kalmıştı.

Gözleri yaşlı, kalbi mahzun baba, oğullarına dönüp onlara serzenişte bulundu:

"Hayır! Nefisleriniz sizi aldatmış, böyle bir işe sürüklemiş. Artık bana güzelce sabır gerekir. Söylediklerinize karşı da yardımına sığınılacak ancak Allah'tır." (Yusuf: 18)

Sahib-i hakiki'ye öyle bir sığınışla sığınmıştı ki, gelecek nesillere bir "Sabr-ı cemil" numunesi oldu. Böyle bir sabır, ibtilâyâ düşenlere; bütün felâket ve meşakkatleri sükunetle, yüce ruhlu insanlara yakışır bir biçimde göğüsleme gücü verir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde kardeşleri Yusuf'u kuyuya atıp da orada yapayalnız bıraktıktan sonra başına gelenleri haber veriyor:

"Bir kervan geldi, sucularını kuyuya gönderdiler. O da gidip kovasını kuyuya saldı. (Yusuf'u görünce): 'Müjde! İşte bir oğlan!' dedi. Onu alıp ticari bir mal olarak sakladılar." (Yusuf: 19)

Allah-u Teâlâ onun için bir kervan göndermişti. Sucular bu işe çok sevindiler. Onu satmak için mallarının arasında Mısır'a varıncaya kadar sakladılar.

"Halbuki Allah onların ne yaptıklarını biliyordu." (Yusuf: 19)

Uzun bir yolculuktan sonra kervan Mısır'a geldi.

"Onu değersiz bir fiyat ile birkaç dirheme sattılar." (Yusuf: 20)

Yusuf Aleyhisselâm'ı Mısır devlet hazinelerinin başında bulunan Kitfir adındaki vezir satın aldı. Mısır'da bu işlere bakan kişilere Aziz deniliyordu.

Aziz'in çocuğu olmuyordu, bunun içindir ki hem kendilerine evlâtlık edinmek hem de hizmetçi birini bulmak istiyordu. Yusuf'u görünce aradığını bulmanın sevinci ile saraya getirdi ve karısına müjdeledi.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Mısır'da onu satın alan kimse karısına dedi ki:

'Ona güzel bak! Umulur ki bize faydası dokunur, ya da onu evlât ediniriz.'
(Yusuf: 21)

İkisi de Yusuf'u en güzel şekilde yetiştirmeye gayret ettiler, aynı zamanda işlerini de gördürmüş oluyorlardı.

Allah-u Teâlâ Yusuf Aleyhisselâm'ı kardeşlerinin şerrinden kurtardığı gibi, bir lütuf olarak onu satın alacak birini takdir buyurdu; ibtilâsını kaldırıp, emniyetli bir hayata geçirdi. Eğitimi için gerekli düzenlemeleri yaparak onu Mısır'ın yüksek kademelerinde vazifeli bir şahsın evine gönderdi. Mısır'ın mâli işlerini yıllar boyu güçlü bir şekilde idare edebilmesi için lüzumlu tecrübeyi kazandırdı.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"İşte böylece biz Yusuf'u o yere yerleştirdik." (Yusuf: 21)

Bülüğ çağına ulaştığı sırada Allah-u Teâlâ onu peygamberlikle müşerref buyurdu. İlim ve hikmet ihsan etti:

"Erginlik çağına erişince ona hikmet ve ilim verdik. İşte biz güzel hareket edenleri böyle mükâfatlandırırız." (Yusuf: 22)

Ancak Yusuf Aleyhisselâm'ın ibtilâsı bitmemişti.

Yusuf Aleyhisselâm yaratılış itibari ile de çok güzel bir delikanlı idi. Aziz'in karısı Züleyha kendisine karşı değişik duygular içerisine girmiş, arzusunu yerine getirmezse zindana attırmakla tehdit etmişti.

Yusuf Aleyhisselâm ise Allah-u Teâlâ'nın haram kıldığı, nefsin temayül gösterdiği bir suç ve günahı işlemektense günahsız olarak zindanda kalmayı tercih etmiş, Allah-u Teâlâ'ya sığınarak yardımını dilemiştir:

"Ey Rabb'im! Zindan benim için, bunların isteklerini yapmaktan daha sevimlidir. Eğer onların tuzaklarını benden uzaklaştırmazsan, onlara meyleder ve câhillerden olurum." (Yusuf: 33)

Gerçekten kendisine sığınanların ilticâsını işiten ve icâbet buyuran Allah-u Teâlâ onların tuzaklarını etkisiz hâle getirdi.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Rabb'i onun duâsını kabul etti ve onların tuzağını uzaklaştırdı." (Yusuf: 34)

Böylece Rabb'inin lütfu ile hayatının ikinci müşkülât safhasını da atlatmış, şeytanın iğvasından kurtulmuş oldu.

Dedikodular halk tabakaları arasında iyice yayılınca, deliller tamamen Yusuf Aleyhisselâm'ın lehinde olmasına rağmen, halka karşı âileyi temize çıkarmak için onu bir müddet de olsa zindana atmaya karar verdiler.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Sonunda kadının âilesi kesin delilleri görmelerine rağmen, onu bir süre için zindana atmaya uygun buldu." (Yusuf: 35)

Yusuf Aleyhisselâm'ın bu hadisedeki asil davranışından ve iffetinden dolayı tebrik ve taltif edilmesi, kadının ise bu hayâsızlığından ötürü cezalandırılması gerekirken iş aksine oldu. Allah-u Teâlâ'nın ezeli takdiri yerini buluyordu. Onların tuzak ve tahrıklarından korumak için zindan kapılarını ona açtı.

"Nice sıkıntılar vardır ki, onu yine sıkıntı defeder."

Bu seferki çilesi suçsuz olduğu halde soğuk ve karanlık zindana atılmış olmasıdır. Böylece yeni bir ibtilâ safhası başlıyordu.

İki zindan arkadaşı kendisine rüya anlattılar. Önce onları hak dine davet ettikten sonra rüyalarını tabir etti:

"Ey zindan arkadaşlarım! Rüyâlarınıza gelince: Biriniz yine efendisine şarap sunacak. Diğeri ise asılacak, kuşlar onun başından yiyecek." (Yusuf: 41)

Yusuf Aleyhisselâm'ın suçsuz olarak zindanda yattığından kralın haberi yoktu. Bu hususta araştırma yaptırması için durumu krala aksettirmeyi düşündü.

"Onlardan kurtulacağını tahmin ettiği kimseye: 'Beni efendinin yanında an (burada suçsuz olarak yattığımı ona söyle, belki beni çıkarır).' dedi." (Yusuf: 42)

Gerçekten de rüyâlar olduğu gibi çıkmış, hâdiseler tâbir edilen istikamette gelişmiş; birisi suçlu görülerek asılmış, beynini kuşlar yemiş, Yusuf Aleyhisselâm'ın kurtulacağını tahmin ettiği kimse ise zindandan çıkarak kralın en yakın hizmetçilerinden olmuştu. Fakat sarayın debdebesine kapılan genç, Yusuf Aleyhisselâm'ın kendisine söylediklerini bir türlü hatırına getiremedi.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Fakat şeytan efendisine onu hatırlatmayı unutturdu. Bu yüzden Yusuf daha birkaç yıl zindanda kaldı." (Yusuf: 42)

Aslında unutmak da unutturmak da hep Allah-u Teâlâ'nın iradesiyle olmuştu. Allah-u Teâlâ Yusuf Aleyhisselâm'ın yalnız kendisine rağbet etmesini, hiç kimseyi vasıta yapmadan kendisine bağlanıp kendisinden istimdat etmesini murad etmişti.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde:

"Allah kardeşim Yusuf'a rahmet etsin! O, arkadaşına: 'Beni efendinin yanında an!' demeseydi, zindanda beş seneden sonra yedi sene daha kalmayacaktı." buyuruyorlar.

Hasan Basrî -kuddise sırruh- Hazretleri bu Âyet-i kerime'yi her okuyuşta ağlar ve:

"Başımıza bir iş gelince insanlara koşuyoruz. Bu hâlimizle âkıbetimiz ne olacak?" derdi.

Yusuf Aleyhisselâm'ın zindanda geçirdiği sıkıntılı nice yıllardan sonra Allah-u Teâlâ'nın irade ve inayeti, onun artık çıkmasını, izzet ve ikram ile en yüksek dünyevî mevkilere yükselmesini diledi, bunun için de sebepler hazırladı.

Mısır kralının rüyasını kimse tabir edemeyince Yusuf Aleyhisselâm'ın zindan arkadaşı krala kendisinden bahsetti. Yusuf Aleyhisselâm'ın tabirini çok beğenen kral kendisini davet etti. Yusuf Aleyhisselâm önce hakkındaki iftiranın açıklığa kavuşturulmasını istedi. İffetini hakkında suizan beslenmesinden zindanda kalmayı tercih etti. Kralın araştırması ile uğradığı iftira ortaya çıktı.

Babasından ayrılmakla, kuyuya atılmakla, köle olarak satılmakla başlayan ibtilâlî hayat, zindanda uzun yıllar kalmakla neticelendi ve Yusuf Aleyhisselâm zindandan çıktı.

Kral onu Mısır hazinelerinin başına, en yüksek bir makama getirdi.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Böylece biz Yusuf'u o memlekette yerleştirip kendisine mevki verdik." (Yusuf: 56)

Kral Mısır'ın bütün idaresini Yusuf Aleyhisselâm'a verdi, hatta kendi yetkilerini dahi kullanmasına müsaade etti. Vereceği hükümleri geçerli kıldı. Bütün hazinelerinin anahtarlarını ona teslim edip, istediği şekilde tasarruf edebileceğini bildirdi.

O sıralarda ölmüş bulunan vezirin karısı Züleyha ile de evlendirmiş, zamanla kral da müslüman olmuştur.

"Biz rahmetimizi kime dilersek ona isabet ettiririz." (Yusuf: 56)

Mısır bolluk yıllarında Yusuf Aleyhisselâm'ın aldığı tedbirler sayesinde kıtlık yıllarını rahat atlatıyordu. Kıtlık çevredeki ülkeleri de kasıp kavuruyor, çevre ülkelerden Mısır'a zahire temin etmek için kervanlar geliyordu. Yusuf Aleyhisselâm'ın kardeşleri de zahiresiz kalmış, Mısır'a gitmeye karar vermişlerdi. Yusuf Aleyhisselâm önce onlara kendisini tanıtmadı, birkaç seferden sonra artık kendisini tanıtmaya zamanı gelmişti. Onları incitmeden, seneler önce, sadece kendilerinin bildiği, Allah-u Teâlâ'dan başka kimsenin içyüzüne vâkif olamadığı hadiseyi hatırlatıverdi:

"Siz câhil kimselerken Yusuf'a ve kardeşine neler yaptığınızı biliyor musunuz?" (Yusuf: 89)

Hava birden değişti. Ona şimdiye kadar Mısır veziri gözü ile bakıyorlardı, yüz hatlarını pek incelemiş değillerdi. Hayret ve şaşkınlık içinde yüzüne uzun uzun bakmaya başladılar.

"Yoksa sen Yusuf musun?" dediler. (Yusuf: 90)

Sonra da gayet belâgatlı ve açık bir itirafla kardeşlerinden özür dilediler:

"Vallâhi dediler, Allah seni bizden üstün kıldı. Doğrusu biz suç işlemiştik." (Yusuf: 91)

Bu şekilde bilerek hata ettiklerini itiraf ettiler.

Âlicenap peygamber Yusuf Aleyhisselâm, onların bu davranışına gayet lütfkâr ve bağışlayıcı bir mukabelede bulundu:

"Dedi ki: Size bugün hiçbir başa kakma yok, ayıplanacak değilsiniz. Allah sizi bağışlasın. O merhametlilerin en merhametlisidir." (Yusuf: 92)

Yusuf Aleyhisselâm bütün ailesini Mısır'a getirtti. Bütün âile fertleri Kenan diyarından Mısır'a gelip yerleşti.

"Ana ve babasını tahtının üstüne çıkartıp oturttu. Hepsi onun için secdeye kapandılar. (Yusuf) dedi ki: 'Ey Babacığım! İşte bu, vaktiyle gördüğüm rüyânın tahakkukudur. Rabb'im onu gerçekleştirdi. Şeytan benimle kardeşlerimin arasını bozduktan sonra, beni zindandan çıkarmakla ve sizi çölden getirmekle Rabb'im bana gerçekten pek çok iyilikte bulundu. Şüphesiz ki Rabb'im dileyeceği şeyleri çok ince düzenler. O her şeyi hakkıyla bilendir, hükmünde hikmet sahibidir.'" (Yusuf: 100)

•

Bir Sûre-i şerif'te başlayıp aynı Sûre-i şerif'te sona eren bu güzel kıssa, Kur'an-ı kerim'de Yusuf Aleyhisselâm'ın münâcaatı ile son bulmaktadır:

"Rabb'im! Sen bana hükümrânlık verdin, rüyâların tabirini öğrettin. Ey göklerin ve yerin yaratıcısı! Dünyada da ahirette de benim yârim yardımcım sensin. Müslüman olarak canımı al ve beni sâlihler zümresine kat." (Yusuf: 101)

HAZRET-İ MUSA ALEYHİSSELÂM

Birkaç asır çok sıkıntılı ve acı bir hayat geçiren İsrâiloğulları'nı; Allah-u Teâlâ aralarından Musa Aleyhisselâm gibi güzide bir peygamberi çıkararak, esaretlerine son vermeyi irade buyurdu.

Musa Aleyhisselâm'ın doğumunun yaklaştığı günlerde Firavun bir gece rüyâ gördü. Bu rüyasını devrin meşhur kâhinleri: *"İsrâiloğulları'ndan bir çocuk doğacak. Büyüyünce senin devletin onun eliyle yıkılacak, doğacağı zaman da iyice yaklaştı."* diye yorumladılar.

Bu haberden son derece ürken Firavun, İsrâiloğulları'ndan doğacak bütün erkek çocuklarının öldürülmesini, kızlara dokunulmamasını emretti.

İşte böyle zor şartlar altında Musa Aleyhisselâm dünyaya geldi. Annesi: *"Oğlumu öldürürler."* korkusu ile çocuğunu tahta bir sandığın içine koyarak Nil nehrine bıraktı.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Annesi onun ablasına: 'Onun izini takip et!' dedi. O da kardeşini uzaktan gözetledi. Onlar ise işin farkında değillerdi." (Kasas: 11)

Sandık Firavun'un sarayına varıncaya kadar gitti, saray hizmetçileri onu görerek aldılar ve Firavun'un karısı Asiye'ye getirdiler. Asiye sandığın içindeki yavrunun peygamberlik nuru ile parlayan yüzünü görünce canı kaynadı, güzelliğine hayran kaldı, sevgi ve şefkatle bağrına bastı.

Firavun'a göstererek:

"Benim için de, senin için de bir göz bebeği! Onu öldürmeyin. Olur ki bize faydası dokunur, yahut onu evlât ediniriz." dedi. (Kasas: 9)

Musa Aleyhisselâm'a pek çok süt annesi getirildi. Fakat o hiçbirini emmedi, ağzına bir damla süt koymadı. Musa Aleyhisselâm'ın ablası, saraya giderek:

"Sizin için onun bakımını üzerine alacak, öğüt verip eğitecek bir âile buluvereyim mi?" dedi. (Kasas: 12)

Firavun, tavsiye edilen bu kadının hemen getirilmesini emretti. Musa Aleyhisselâm, annesini hemen emdi. Bunun üzerine bir ücret mukabilinde sarayda vazifelendirilmiş oldu.

Âyet-i kerime'de:

"Böylece biz onu annesine geri verdik ki, gözü aydın olsun da üzülmesin ve Allah'ın vadinin gerçek olduğunu bilsin. Fakat çoğu bunu bilmezler." buyuruluyor. (Kasas: 13)

Herkes Musa Aleyhisselâm'a Firavun'un çocuğu gibi müstesnâ bir saygı gösteriyordu. Fakat o kendisinin İsrâiloğulları'ndan olduğunu biliyor, halkının uğradığı zulüm ve haksızlıklara üzülüyor, fakat elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Bir gün şehrin sokaklarında dolaşırken, yolda iki kişinin kavgasına şahit oldu. Birisi İsrâil asıllı, diğeri ise Kıptî'lerdendi. Kıptî onu kıyasıya dövüyordu. Adam Musa Aleyhisselâm'dan yardım istedi. Bunun üzerine Musa Aleyhisselâm Kıptî'ye bir yumruk vurdu. Vurur vurmaz, istemediği halde adam öldü.

Firavun bunu bir isyan olduğunu düşündü ve onu öldürmeye karar verdi. Bunu duyan Musa Aleyhisselâm Mısır'dan kaçtı.

Hazret-i Allah onu Medyen ve Eyke halkına peygamber olarak gönderilmiş olan Şuayb Aleyhisselâm'la tanıştırdı. Şuayb Aleyhisselâm'ın kızı ile evlenen Musa Aleyhisselâm on yıl onun yanında yaşadı.

Musa Aleyhisselâm memleketini ve yakınlarını özlemiş, gizlice onları ziyarete karar vermişti. Âilesini ve kayınpederinin kendilerine vermiş olduğu koyunları alarak Mısır'a doğru hareket etti.

Yolda Tur dağında Allah-u Teâlâ tecelli ederek kendisiyle konuştu. Musa Aleyhisselâm'a peygamberlik vazifesi verdi. Kendisine delil olarak asâ ve yed-i beyzâ mucizeleri verildi.

"Firavun'a git, doğrusu o azmıştır." (Tâhâ: 24 - Nâziât: 17)

Emrini aldı.

"Andolsun ki biz Musa'yı âyetlerimizle ve apaçık bir delil ile Firavun'a, Hâmân'a ve Kârun'a gönderdik." (Mümin: 23-24)

Firavun'la birlikte Hâmân ve Kârûn da küfürde ileri gidenlerdendi.

"Musa dedi ki: 'Ey Firavun! Ben âlemlerin Rabb'i tarafından gönderilmiş bir elçiyim.'" (A'râf: 104)

Firavun ise Musa Aleyhisselâm ile tartışmaya girişti. Hakikati kabul etmedi.

Musa Aleyhisselâm delil olarak Allah-u Teâlâ'nın kendisine verdiği mucizeleri göstermeyi teklif etti.

Firavun;

"Dedi ki: Eğer bir âyet (mucize) getirdiyse ve gerçekten doğru söylüyorsan, haydi getir onu!" (A'râf: 106) (Bakınız, Şuarâ: 31)

"Bunun üzerine Musa asasını attı. O ansızın bir yılan oluverdi." (Şuarâ: 32)

Onu tutunca yılan tekrar asâ oldu.

"Bir de elini çıkardı, bakanlara parıl parıl parlayan bir şey oluverdi." (A'râf: 108 - Şuarâ: 33)

Elini tekrar cebine çektiğinde, o mübarek el yine eski hâlini alıverdi.

Firavun çevresindekilerin bu mucizelerden etkilenmelerine engel olmak için Musa Aleyhisselâm'ın sihirbaz olduğunu iddia etti. Adamlarının tavsiyesi üzerine memleketteki sihirbazları toplayarak bir müsabaka yapmayı teklif etti.

O devirde Mısır'da sihir ve sihirbazlık son derece yaygın ve geçerli idi.

Halkın toplandığı bir bayram günü bir araya gelmek üzere sözleştiler. Firavun Mısır'daki en meşhur sihirbazları toplamıştı.

Sihirbazlar ellerindekileri yere attıkları zaman, meydan birbiri üzerine binmiş yılanlarla dolmuş ve kendilerine koşuyormuş gibi gözüktü. Gören herkes etkilenmiş durumdaydı. Seyircilerin gözleri kamaştırıldı. Firavun'un ve taraftarlarının keyiflerine diyecek yoktu. Sihirbazlar o an için halk üzerinde büyük bir itibar kazanmış durumdaydılar.

Halk heyecan içinde onları seyrederken Allah-u Teâlâ, kulu ve Resul'ü Musa Aleyhisselâm'a korkmaması için hatırlatmada bulundu:

"Korkma! Muhakkak sen daha üstünsün." (Tâhâ: 68)

"Biz de Musa'ya: 'Asânı at!' diye vahyettik." (A'râf: 117)

"Bunun üzerine Musa da asâsını attı." (Şuarâ: 45)

"Bir de ne görsünler! Onların uydurduklarını yakalayıp yutuyor." (A'râf: 117 - Şuarâ: 45)

Onlardan hiçbir şey bırakmayıp hepsini yuttu. Meydanda hiçbir şey kalmadı.

Musa Aleyhisselâm asâyı eline alınca tekrar eski haline döndü.

"Böylece hak yerini buldu ve onların yaptıkları bir hiç olup gitti." (A'râf: 118)

Onlar tuzak kurmuşlardı, fakat tuzak kuranların en hayırlısı olan Allah onların tuzaklarını kendi başlarına geçirdi.

"İşte orada yenildiler, küçük düştüler." (A'râf: 119)

Çeşitli sihir şekillerini ve yollarını en iyi bilen sihirbazlar hakikati gözleri ile görüp müşahede ettikten sonra iman etmekten başka bir yolun bulunmadığını anladılar.

"Sihirbazlar hep birden secdeye kapandılar." (A'râf: 120) (Bakınız, Şuarâ: 46)

Çünkü onlar bunun bir sihir olmadığını, Musa Aleyhisselâm'ın doğruluğunu tasdik etmek üzere ilâhî bir mucize olduğunu anlamışlardı.

Firavun öyle bir mağlup olmuştu ki, âlemde bir benzerine şahit olunmamıştır. Tevhid'in şirke galebesi karşısında büsbütün paniğe kapıldı. İçin için korkmaya, sihirbazlar iman ettikleri için de tehdit etmeye başladı.

Sihirbazlar ise Allah yolunda canlarını hiçe sayarak şöyle karşılık verdiler:

"Zararı yok. Biz şüphesiz Rabb'imize döneceğiz. İlk inananlar olduğumuz için Rabb'imizin kusurlarımızı bağışlayacağını umarız." (Şuarâ: 50-51)

Günün başında sihirbaz idiler, sonunda hepsi şehit oldular.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Firavun'un tuzağı tamamen boşa çıktı." (Mümin: 37)

•

Musa Aleyhisselâm'ın Mısır'da ikameti oldukça uzamıştı. Firavun ve erkânına karşı hüccet ve mucizelerini ortaya koyduğu halde, onlar inat ve küfürlerine devam ettiler. Hazret-i Allah Mısır halkına çeşitli musibetler gönderdi. Her seferinde kurtuluş için müracaat edip inanacaklarına dair söz verdikleri halde, musibet kalkınca sözlerini unutup inkârlarına devam ettiler.

Allah-u Teâlâ Musa Aleyhisselâm'a Firavun'un haberi olmadan, İsrailoğullarını alıp göç etmesini ve son derece tedbirli olmasını emretti:

"Kullarımı geceleyin götür, çünkü siz takip edileceksiniz." (Duhân: 23)

Bir gece ay ışığında yola çıktılar, gizlice Mısır'ı terk ettiler. Sabah olduğunda onlardan Mısır'da hiç kimse kalmamıştı.

Durumu öğrenen Firavun son derece öfkelenildi.

"Firavun: 'Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim! (O varsın) Rabb'ine yalvarsın! Çünkü ben onun, sizin dininizi değiştireceğinden, yahut yeryüzünde fesat çıkaracağından korkuyorum.' dedi." (Mümin: 26)

Onun asıl korkusu iktidarının elinden gitmesi idi.

Kısa zamanda muhteşem bir ordu toplandı. Güneş doğarken peşlerine düştüler.

Deniz kenarına vardıkları bir sırada arkalarından yetiştiler.

"Biz de Musa'ya: 'Asânı denize vur!' diye vahyettik." (Şuarâ: 63)

O da asâsını denize vurdu.

"Deniz hemen yarıldı. Her parçası koca bir dağ gibi oldu." (Şuarâ: 63)

"İsrâiloğulları'nı denizden geçirdik." (A'râf: 138 - Yunus: 90)

İsrâiloğulları karşı sahile çıkıp kurtulduklarında, Firavun ve ordusu iki taraflı suların arasına tamamen girmiş bulunuyorlardı.

İşte o anda Kızıldeniz yavaş yavaş ikiye katlanarak, korkunç bir şekilde birbirine kavuştu. İsrâiloğulları'nın gözleri önünde hepsi denizde boğuldular. Onlardan hiç kimse kurtulamadı.

"Firavun, ordusuyla onları takip etti. Deniz de onları içine alıverdi, hem de ne alış!" (Tâhâ: 78)

"Biz de onu ve maiyyetindekilerin hepsini suda boğduk." (İsrâ: 103)

HAZRET-İ İSA ALEYHİSSELÂM

İsa Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'nın İsrâiloğulları'na gönderdiği ve mucizevî bir şekilde doğmuş bir peygamberidir. Kendisinden önce Musa Aleyhisselâm'a verilen Tevrat'ı tasdik etmekle birlikte, Tevrat'ı ve İncil'i öğretmek üzere gelmiş, Allah-u Teâlâ'nın mütevâzi ve seçkin kullarından, ulü'l-azm peygamberlerden birisidir.

İsrâiloğulları Romalılar'ın esareti altında zillet içinde yaşıyorlardı. İsa Aleyhisselâm'ın elinden o kadar parlak mucizeleri gördükleri hâlde, dâvetine icabet etmediler. Çünkü kurtarıcı bir Mesih bekliyorlardı. Bu Mesih'in çok mücadeleci bir kişi olacağına ve diğer milletlerin esaretinden kurtararak yahudileri dünyaya hâkim kılacağına inanıyorlardı.

İsa Aleyhisselâm'a inanmadıkları gibi, dâvetine kulak vermekten insanları alıkoymaya çalıştılar.

Fakat başvurdukları her teşebbüs neticesiz kaldı. İman etmek şöyle dursun, Yahya Aleyhisselâm gibi İsa Aleyhisselâm'ı da öldürmeye karar verdiler.

İçlerinden birini inanmış gibi göstererek Hâvâril'er'in arasına saktular. Toplandıkları yeri ve zamanı öğrenip baskın yapacaklardı.

Fakat Allah-u Teâlâ:

"Kötü tuzak, ancak sahibine dolandır." (Fâtır: 43)

Âyet-i kerime'si mucibince, kendi kurdukları tuzağa kendilerini düşürdü, plânlarını boşa çıkardı.

"(Yahudiler gizlice) tuzak kurdular. Allah da onların tuzaklarına karşılık verdi. Allah tuzak kuranlara karşılık vermekte en güçlü olandır." (Â-i imrân: 54)

Allah-u Teâlâ kulu ve Resul'ü İsa Aleyhisselâm'a vahiyle durumu haber verdi:

"O vakit Allah şöyle buyurdu: 'Ey İsa! ben seni eceline yetireceğim ve seni nezdime yükselteceğim.'" (Â-i imrân: 55)

Allah-u Teâlâ İsa Aleyhisselâm'ı, İdris Aleyhisselâm gibi göğe kaldırdı, onlara ruhsat vermedi. Casus olarak gönderdikleri münâfiği İsa Aleyhisselâm zannederek yakaladılar ve astılar.

"Halbuki onu öldürmediler ve asmadılar. Fakat onlara, benzer gösterildi." (Nisâ: 157)

Ona benzeyen birisini öldürdüler ve astılar.

İsa Aleyhisselâm'ı onların şerrinden kurtardı, cesedi ve ruhu ile birlikte diri olarak göğe kaldırdı. Cesedi ile birlikte semâda yaşamaktadır.

"Allah güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir." (Nisâ: 158)

Bütün yaptıklarını bir hikmete göre yapar. İsa Aleyhisselâm'ın göğe çıkarılması ve cesedi ile beraber yaşaması da bir hikmete dayalı olarak gerçekleşmiştir.

Deccal'in fitnesi ile müslümanların iyice bunaldığı bir sırada yeryüzüne incek ve icraatlarını gerçekleştirecektir.

İsa Aleyhisselâm'ın halen sağ olduğuna, âhir zamanda mutlaka yeryüzüne inerek Muhammed Aleyhisselâm'a inen İslâm dini ile hükmedeceğine ve Allah yolunda mücadeleye mücahede edeceğine inanmak farzdır.

Bu husus tevatür derecesine ulaşmış; Kitap, Sünnet ve İcmâ ile sâbit olmuştur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Şüphesiz ki o, kıyametin kopacağını gösteren bir bilgidir." (Zuhruf: 61)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki Meryemoğlu, Hacc veya Umre yahut her ikisini birden yapmak için mutlaka Fecc-i Ravhâ'da telbiye getirecektir." (Müslim: 1252)

"Hayatım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki; çok sürmez Meryemoğlu İsa âdil bir hakem olarak incek, haçı kıracak, domuzu öldürecek, cizye vergisini kaldıracak ve mal o kadar çoğalacak ki, onu kabul eden kimse bulunmayacaktır." (Buhârî. Tecd-i sarîh: 1018)

Haçı kırması; kendisinin öldürüldüğünü iddiâ edenlerin yalan söylediklerine, dinlerinin bâtil, İslâmiyet'in hak olduğuna, kendisinin müslümanlığı meydana çıkarmak gibi icraatla

o dinleri iptal etmek için indiğine işaretler. Müslümanlıktan başka din kabul etmeyecektir. Dinleri iptal edilip yeryüzünden kaldırılınca, diğer birçok b atıl inançların yanında domuz yeme  detleri de kaldırılmış olacak. Cizyeyi kaldırmaktan murad, kâfirlerden onun alınmasının kaldırılıp, İslâm'dan başka hiçbir Şeyin kabul edilmemesidir. Çünkü müslümandan cizye alınmaz, zek t alınır.

ASHAB-I KEHF

İsa Aleyhisselâm'ın zamanından sonra Tarsus'ta Dakyanus isminde zâlim bir kral halkı putlara tapmaya zorluyor, inanan kişileri işkencelerle yıldırmaya ve vazgeçirmeye çalışıyordu.

Z lim krala maddeten karşı koyma imk nları mevcut olmayan bir grup geç, dinlerini ve inançlarını baskıdan kurtarmak ve korumak için Şehri terkettiler ve bir mağaraya sı ındılar. Yangın alevi gibi etrafı sarmış olan fitneden kaçıp kurtuldular.

"Hani o ge ler mağaraya sı ınmışlardı." (Kehf: 10)

Onlar sırf imanlarını muhafaza etmek için kavimlerinin arasından ayrıldılar ve mağaraya sı ındılar.

Ve orada Allah-u Teâlâ'ya Şöyle yalvardılar:

"Ey Rabb'imiz! Bize kendi katından rahmet ver ve işimizde doğruyu göster, bizi başarılı kıl." (Kehf: 10)

Allah-u Teâlâ onlara bir uyku verdi ve    yüz dokuz sene hiçbir Şeyin farkına varmadan uyuyup kaldılar.

Zât-ı akdes'ine gönülden iltica eden bu iman kahramanlarına Allah-u Teâlâ ikram ve ihsanda bulunmuş, asırlarca onları mağarada uyutarak kıyamete kadar beşeriyete bir hatıra bırakmıştır.

Allah-u Teâlâ Kehf s re-i Şerif'inin on sekiz âyet-i kerime'sinde: **"Ashâb-ı kehf"** yani **"Ma ara arkadaşları"** adı verilen bu iman kahramanı ge lerin hik yesini beyan etmekte ve Azamet-i ilâhî karşısında bu hadisenin pek de Őařılacak bir Şey olmadığını haber vermektedir.

 yet-i kerime'lerde Şöyle buyuruluyor:

"Resul' m! Yoksa sen Ashâb-ı kehf'i ve Rak m'i, bizim Őařılacak  yet (mucize)lerimizden mi sandın?" (Kehf: 9)

•

Nihayet uyandıklarında İ h  takdir öyle tecelli etti ki, o derece sakınmalarına rağmen Allah-u Teâlâ onları ortaya  karttı.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Böylece onlardan haberdar ettik. Ki, Allah'ın vaadinin gerçek olduğunu, kıyametin geleceğinde hiç şüphe bulunmadığını bilsinler." (Kehf: 21)

Aradan üç yüz yıl geçmiş, o devrin kralı, İsa Aleyhisselâm'ın dinine inanmıştı.

Haber şehirde hemen yayıldı. Halk onların asırlar boyunca mağarada uyuduklarını anladılar.

Şehir halkı topluca mağaranın yanına vardıklarında, ruhlarının kabzolunmasını Allah-u Teâlâ'dan istirham ettiler. O anda ruhları kabzolundu, cesetleri dahi halkın gözünden kayboldu.

Devrin inananlarına tuzak kuran kral yok olup gitmiş iken bu iman kahramanı gençler üç yüz yıl uyutularak Hazret-i Allah'ın kudretinin ve mucizelerinin bir delili olmak şerefine nail olmuşlardır.

•

Allah-u Teâlâ küfür ehline mühlet veriyor. Ancak er ya da geç küfründe inad edenleri yakalıyor, kahrediyor.

"Ben onlara mühlet veriyorum. Şüphe yok ki, benim tuzağım metindir." (Kalem: 45)

Nice putperestlerin, nice mişriklerin kurdukları düzen yıkılıp yok olmuş iken, Allah'ın dini dimdik ayakta. Kıyamete kadar da bakidir.

"Bu dimdik ayakta duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Yûsuf: 40)

MUHTEREM ÖMER ÖNGÜT -Kuddise Sırruh- HAZRETLERİ'NE

KURULAN TUZAK VE TUZAK KURANLARIN AKİBETİ

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri Allah ve Resul'ünün yolunda mücadele ve mücadele etmiş Allah dostu büyük bir Zât-ı âli idi. Kendileri vefatta olsalar dahi mücadelesi an be an devam ediyor. Zira kendilerinin "Din ve Vatan bölücüleri" hakkındaki ifşaatları, onların içyüzünü ortaya seren eserleri, bugünümüzü aydınlatıyor ve bize yol gösteriyor. Bu sebeple sağlığında kendisine tuzak kurup düşmanlık edenler olduğu gibi bu ihanet şebekeleri bugün de bu Zât-ı âli'ye, eserlerine, onun yolunu takip edenlere tuzak kurmak isterler.

Vefatlarından bir sene kadar önce büyük bir yalan ve iftira ile kendisini ergenekon tertibinin içine yamamaya çalışanlar, kullanılacak bir kimse gibi göstermeye çalışanlar bugün ya küfür diyarına kaçtılar, ya da mahkemelerde hesap veriyorlar.

Bu Zât-ı âli hakkında su-i zanda bulunan birçokları bugün bu iftiracıların bu ihanetlerini görünce "Bu zât ne kadar haklı imiş, biz bu zâtı yanlış tanımışız!" diye pişmanlıklarını dile getiriyorlar.

Neden İftira Attılar?

O, Hazret-i Allah'ın sevip seçtiği, ilminden ilim verdiği, vazifedar kıldığı büyük bir Zât-ı âli idi. İrşad ile geçen ömr-ü saadetlerinde "İman" ve "İslâm" hakikatlerini, Hazret-i Allah'tan gelen maneviyat ilmini neşrettiği eserleri ile ümmet-i Muhammed'in istifadesine arzetti. ("**Kalblerin Anahtarı**" isimli 38 ciltten müteşekkil külliyatı aynı zamanda Kur'an-ı kerim tefsiri mahiyetindedir.)

Bu meyanda -Hazret-i Allah'ın vazifedar kılmasıyla- âhir zaman fitneleriyle de mücadele etti. Bu fitneleri çıkartanların içyüzünü ortaya koyan eserler neşretti. İslâm binasını yıkmaya çalışanlarla mücadele etti.

Bu mücadele sebebiyle iç ve dış düşmanlıklara maruz kaldı, kendisine cevap veremeyenler onu yalan ve iftiralarla karalamaya çalıştılar. Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerin karşısına çıkamadıkları için, iftira ile bu Zât-ı âli'yi susturmak istediler.

Hazret-i Allah'ın biricik Habibi Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e de vazifesini yaparken birçok iftiralar atılmış, değişik suikast ve tertipler yapılmıştı.

Onun vekiline de bunlar reva görüldü. Fakat Hazret-i Allah ne murat ederse o olur.

Bu Zât-ı âli başkaları gibi menfaat çarkı ve saltanat düzeni kurmak istemiş olsaydı en âlâsını yapabilirdi. Ancak o, zerre menfaate tevessül etmedi, hatta düşmanlık celbetme pahasına Allah-u Teâlâ'nın hükmünü tebliğ etti. Saltanat ve menfaat peşinde koşanları ifşa etti.

Allah-u Teâlâ'nın dini uğrunda bu gayreti sebebiyle takdir edip, hakikate tâbi olması gerekenler İslâm dini'nin hükümlerine tâbi olmak yerine kendi düzenlerini devam ettirmeyi tercih ettiler, Bu zâta düşmanlık beslediler, iftira attılar, tuzak kurmaya çalıştılar.

Yukarıda da arzedtiğimiz gibi bu tuzakların kurulması, bu iftiralara, yalanlara düşer olmak "Peygamberlerin sünneti ve mirası"dır. Onlar da birçok ve defaatle sıkıntılara, azap ve üzüntülere uğratıldılar. Evliyâullah Hazerâtı, hakiki âlimler de böyledir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İnsanlar içinde en ziyade mihnet ve meşakkatle imtihan olunan Enbiyâ-i izam, ikinci derecede Evliyâ-i kiram ve üçüncü derecede onlara benzeyen kimselerdir."
(Tirmizî)

Hazret-i Allah'ın bütün sevgilileri, yakınlığı cefâda buldular, ilâhî rahmete ibtilâ ile kavuştular.

İmanın en sağlam kalesi Allah-u Teâlâ'ya ümit bağlayıp, hadiseler karşısında dayanma gücünü ortaya koymaktır.

Allah-u Teâlâ her müslümana bir ibtilâ taksim etmiştir.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Andolsun ki mallarınıza ve canlarınıza ibtilâlar verilerek imtihan olunacaksınız." (Âl-i imrân: 186)

Herkes bu imtihandan geçmektedir. Kişi dininde kuvvetli ise imtihanı artırılır. Derecesine göre; kimisi her an imtihandadır, kimisi arasıra, kimisi de pek seyrek imtihana tâbi tutulur. Her an imtihana tâbi tutulanların Allah-u Teâlâ ile her ânının ipi gergindir, diğerlerinin gevşektir, bazılarının daha gevşektir.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'nin,

Bu İftiraların İçyüzü Hakkındaki Beyanları:

2009 yılında gazetelerde haberler ilk çıktığında Zât-ı âlilerine bu husus arzedilmiş ve hülâsa olarak şunları beyan buyurmuşlardı:

"Ben kimsenin adamı değilim, kimseye bağlı değilim, benim bağlılığım bir tek Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'adır. Biz yalnız ve yalnız Hazret-i Allah ve Resul'ü için çalışır ve nurunun yayılmasına gayret ederiz."

"Yaydıkları fitneye bakın bunların hangisi İslâm dini'ne sığıyor? Kasten yapılmıştır, yalandır, iftiradır. Yalan söylüyorlar, gayeleri ortalığı karıştırmak, fitne ve huzursuzluk çıkarmaktır."

"Bu tertibin arkasındakiler yazdığımız yazılardan dolayı bizden intikam almaya çalışıyorlar."

"Bizim asla onlarla ilgimiz yok, yollarıyla da ilgimiz yok."

"Gayeleri ortalığı karıştırmak, kendileri kenarda kalmak."

"Bunların hangisi İslâm dini'ne sığıyor? Bunların cesareti nereden geliyor?"

Cehaletlerinden ve münafıklıklarından.

Şu yaydıkları fitneye bakın.

"Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha kötüdür." (Bakara: 191)

Bunlar İslâm'a yakışıyor mu? Bir müslüman bunu yapar mı? Ölmeyecek miyiz? Kabre girmeyecek miyiz? Azap görmeyecek miyiz? Şimdi küffarın perdesi altında

konuşuyorlar, hakiki müslüman vatana gelir, vatani için çalışır, ama fitne çıkarmaz. Fitne büyük günahdır, büyük azaptır. Bunlar olacak efendim;

Şeyh Esad Erbili -kuddise sırruh- Hazretleri şehit edildi, oğulları idam edildi. Efendi Hazretleri'nin hastalığı şimdi benim hastalığım, aynı üzerime geldi.

Onun için bunlar gelecek, Hazret-i Osman -radiyallahu anh- Efendimiz'in şehadetini düşünüyorum, niçin öldürüldü? Hem Resulullah Aleyhisselâm'ın sevgilisi, hem dünya-ahiret arkadaşı, hem damadı...

Buna rağmen takdir böyleymiş diyelim...

Onların vücutları yok oluyor, ruhlarına hiçbir şey olmuyor, ebedî saadete kavuşuyorlar. Onun için üzülmemeli, takdire güzel boyun eğmeli...

Ama onların bütün gayesi bizden intikam almak..."

"Ben hiç kimseye bağlı değilim. Benim Allah'ım var, ben O'na bağlıyım, O'ndan başka kimseye tapmıyorum. Bunu çok iyi bilin!

Ey Rabbü'l-âlemin! Bizim Mevlâmız sensin! Bizi ve bize bağladıklarını Zât'ından başkasına muhtaç etme, âhirette de bizi hesaba çekme."

•

"Hiç kimseden ümidim yok, Rahman'dan ümit kesmiş değilim, Mâlik'in mülkünde 'Hiç'ten başka bir şey değilim."

"Allah'ın Kendileriyle Alay Ettiği"

ve "Azgınlıklarında Mühlet Verdiği" Münâfıkların,

Hâtemü'l-Evliyâ'ya İftirâya Kalkışmaları:

"Hâtemü'l-velâye" mertebesine çıkarılan kimseye ibtilâ yalnız bedenî hastalıklar yönünden değil, vazifesi itibâriyle de gelir. Nitekim bâzı zevât-ı kirâm; Hâtem-i velî'nin içyüzlerini halka teşhir ettiği, bazı münâfıkların beyanlarına cevap vermekten âciz kaldıkları için ona çirkin iftirâlarla eziyete kalkışacaklarını bizzat müşâhede etmiş ve kitaplarında haber vermişlerdir.

Üsküdârî Hâşim Baba -kuddise sırruh- Hazretleri asırlar öncesinden bu zamana nazar ederek, "**Kadem-i Hatm-i Velâyet Risâlesi**"nde inkârcı müşriklerin Hâtemü'r-rusül Aleyhisselâm'a eziyet, iftirâ ve hakârete kalkıştıkları gibi; onun temiz neslinden zuhur edecek olan Hâtemü'l-evliyâ'ya da âhir zamanda, "**Allah'ın kendileriyle alay ettiği**" ve "**Azgınlıklarında mühlet verdiği**" bâzı münâfıkların eziyet, iftirâ ve hakârete kalkışacaklarını, fakat Allah-u Teâlâ'nın desteğiyle eninde-sonunda hakkı izhâra muvaffak olacağını haber vermiştir:

"İki cihân Sultânı Cenâb-ı -sallallahu aleyhi ve sellem- Hazretleri'nin 'Levlâke levlâke: Sen olmasaydın, sen olmasaydın...' şehâdeti ve 'Halaka'llâhu teâlâ nûrî min nûrihî: Allah-u Teâlâ benim nûrumu kendi nûrundan yarattı.' müjdesiyle yaratılışlarının tam zuhûrunu bilemeyip, nefislerinin bâtil kıyasları ve fâsîd iddiâları üzere, sihirbaz ve kâhîn ve mecnûn ve istidrâc itibârıyla türlü türlü eziyet ve hakâret, kınama ve ayıplamaya herkes cesâret etmişti, bu zamanda Ehlullâh'a yaptıkları gibi. Lâkin Rabbânî destek, Rahmânî kudret zâhir olup:

'Onlar Allah'ın nûrunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Halbuki kâfirler istemeseler de Allah nûrunu tamamlayacaktır!' (Sâff: 8)

Mefhûmu üzere her biri bir Ehâdî eserler ve Muhammedî mucizeler ile mahcûb ve şaşkın olup, İlâhî yardım ve ezeli saâdete yâr olanlar tasdîk ve karâra gelip kurtuluş buldular ve ezeli kötülük üzere kalanların kimi dünyada berbâd, harâb ve kimi âhirette azâba düçâr oldular.

Şimdi Cenâb-ı -sallallahu teâlâ aleyhi ve sellem- Hazretleri'nin mişkât-ı Hatm-i nübüvvet'lerinden feyiz almış, zâhiren ve bâtinen temiz nesillerinden zuhûr edip, zâhiren ve bâtinen ilm-ü irfânlarına vâris olup 'Hâtemü'l-evliyâ' olanlara dahi:

'Allah onlarla alay eder, azgınlıklarında kendilerine mühlet verir.' (Bakara: 15)

Kavl-i şerîfi üzere, küfür ve azgınlıkta ileri gitme fitnesine tutulan münâfıklar açıklanan yön üzere, kınama ve ayıplama, eziyet ve hakâret etmeye çaba ve gayret gösterirler."

Göstermiyorlar mı? Herkes icraatını yapacak... İyi iyiliğiyle, kötü kötülüğüyle meşgul. Onlar hiç ölmeyeceklerini, o kabre hiç girmeyeceklerini sanıyorlar, orada herkes yaptıklarının zerresinden hesaba çekilecek.

"Allah'ın verdiği güçle hâli yüce ve O'nun sırrına mazhar olduklarını ortaya çıkarmaya bâdî ve bâis olurlar ki, kelâm-ı Muhbîr-i Sâdık buyurur:

'Belâların en şiddetlisi peygamberlere, sonra velîlere, sonra da onlara en çok benzeyen kimselere gelir.' (Tirmizî)

Bu manâya delâlet ve şehâdet eder." ("Kadem-i Hatm-i Velâyet Risâlesi", Süleymânîye Ktp. Reşid Efendi, nr.: 784, vr. 108^b-109^a)

Bu zât-ı muhteremler tâ o zamandan hem yapılan cihadı görmüşler, hem de münâfıkların yaptıkları düşmanlıklarının, hile ve hâin tezgâhlarının eninde sonunda kendilerine döneceğini ifade buyurmuşlardır.

Bunların hepsi, kendi asliyetlerine yakışacak çeşitli iftirâları dillerine dolamaktan çekinmedikleri gibi; bu ifşaat, azgınlıklarını büsbütün arttırmaları için bunlardan bazı gürûhun eline bir zamâna kadar fırsat verileceğini, bu şımarıklık içinde azgınlık ve taşkınlıkta tamâmen haddi aşarak, ona çirkin iftirâlar atmaya yelteneceklerini açık bir biçimde gözler önüne sermektedir.

Öteden beri dinimizi ve vatanımızı savunmak için yaptığımız mücâdeleyi içlerine sindiremeyen, münâfıklıkları ve yalancılıkları ortaya çıkmasın diye her türlü hîle ve entrikayı çeviren bölücüler; sapkın yollarını gizlemek, fitne ve fesadlarını yürütmek için zaman zaman bize çeşitli iftirâlar atmaktan çekinmemişlerdir.

Biz ilâhi emirleri beyan ediyoruz. Dilimizi göstermiyor, delil gösteriyoruz.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyuruyor ki:

"Muhakkak biliyoruz ki söyledikleri cidden seni incitiyor. Fakat hakikatte onlar seni yalanlamıyor. Lâkin o zâlimler Allah'ın âyetlerini inkâr ediyorlar." (En'âm: 33)

Hakim-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Nevâdir'ül Usûl**"ün Yüz Yirmi Sekizinci Aslı'nda Resulullah Aleyhisselam'dan sonra ashâbının önde gelenlerinin dini bid'at ve fitnelerden temizleyip aslını koruduklarını misallerle anlatarak, bahsettiği Hâtem-i velî'nin de dini ve onun ehlini buna benzer fitnelerden koruyacağını haber vererek şöyle buyurmuştur:

"O öyle bir kimsedir ki, bunun benzeri şeyleri (dinden) uzaklaştırıp defeder. Ondan temizleyip, kovup uzaklaştırması sayesinde de artık onu giderir. O'nunla düşündüğü, O'nunla konuştuğu için O'nunla defeder. İşte o Allah'ın halk üzerindeki hücceti, O'nun sürüsünün çobanı ve kullarının mânevî tabibidir. Onu engellemeye kalkışan kimse farkına bile varmadan helâk olur." (Nevâdir'ül Usûl c.2. sh: 225)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu gibilerin âkıbetini Ebu Hureyre -radiyallahu anh- Hazretleri'ne ifşâ ederek şöyle buyurmuştur:

"Ey Ebu Hureyre, sen onların yolu üzerinde bulun! Onların yoluna karşı gelen, kıyâmet gününde vereceği hesabın şiddetinden tir tir titreyecektir!" ("el-Vesâyâ", Hâlet Efendi, nr.: 198/2, vr. 486^a)

Bu onların âhiretteki durumlarıdır, dünyada başlarına ne gibi bir belâ vereceğini de O bilir.

Nitekim bir Hadis-i kudsi'de şöyle buyuruluyor:

"Velilerimden birisine düşmanlık eden kimseye ben harp ilân ederim." (Buhârî. Tecdîd-i sarîh: 2042)

Onlar Allah-u Teâlâ'nın has kulları olduğu için: *"Bu benim kulumdur, ona dokunmayın, ona dokunursanız bana dokunmuş olursunuz!"* buyuruyor.

Ona buğzetmek kişiyi ilâhî rahmetten mahrum bırakır.

Hakk'ın sevgilisine dokunulmaz. Çünkü o velî Hakk'ta fânî olmuş, esrâr-ı İlâhî'de yok olmuştur. Allah-u Teâlâ'nın bir mahlûkuna en üstün lütuf ve ihsanı, onu Zât-ı akdes'ine çekmesi ve ondan râzı olmasıdır.

"İyi bilin ki, Allah'ın velî kulları için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklar." (Yunus: 62)

Niçin korku duymazlar? Varlığını ifnâ etmiş, Var ile olmuş... İşte onun için hiçbir korku yoktur. Neden? Var ile olduğu için.

Bu ifnâ da Allah-u Teâlâ'nın lütuf ve tecelliyatı ile mümkündür. Yoksa kişinin *"Attım"* demesi ile mümkün değildir. Allah-u Teâlâ tecelli eder, gerçeği ona duyurur. O da zamanla varlığını ifnâ eder.

Üsküdârî Mustafa Hâşim Baba -kuddise sirruh- Hazretleri "**Kadem-i Hatm-i Velâyet Risâlesi**"nin bir başka noktasında; Hâtemü'r-rusûl Aleyhisselâm'ın getirdiği Şerâat'ı delil ve te'vil aramaksızın ikrar ve tasdik etmek nasıl ki halka vâcipse, onun Nübüvvet'inin bâtını olan "**Velâyet-i kübrâ**"yı da kayıtsız-şartsız öylece tasdik etmenin vâcip olduğuna işaret etmektedir:

"Ey doğunun Nübüvvet sırrının esrârına vâkıf ve ey batının Velâyet güneşinin nûruna tâlip olan!

Şerâat-ı mutahhara'yı delilsiz ve tevilsiz tasdik ve ikrâr vâcip olduğu gibi, Nübüvvet'in bâtını olan "Velâyet-i kübrâ'yı; yâni 'En büyük velâyet'i dahî delilsiz ve tevilsiz, hakikata tâlip olanlara tasdik ve ikrâr vâciptir." ("Kadem-i Hatm-i Velâyet Risâlesi", Süleymâniye Ktp. Reşid Efendi, nr.: 784)

Hazret; "**En büyük velâyet**" olan Hâtem-i evliyâ'yı kabul ve tasdik vacip olduğunu buyurarak Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin Âl-i imrân sûre-i şerif'indeki Âyet-i kerime'lerde geçtiğini haber verdiği "**Onu tasdik halka vâcip olduğu**" beyanını mühürlemiştir.

"Sakinip korunmanız ve böylece merhamete nâil olmanız için, aranızdan sizi uyaracak bir adam vasıtası ile, Rabb'inizden size bir zikir (bir haber) gelmesine şaşıyor musunuz?" (A'râf: 63) (Sırru'l-Esrâr Rütbe-i Bâlâ sh: 197-201)

Bir Ömür ki...

Bir ömür ki hep ibtilâ ile, imtihan ile, çile ile geçti.

Bir ömür ki hep iman ile, cihad ile, hizmet ile geçti.

"Sahib'im in ne takdir ettiğini bilmiyorum. Bana ne takdir ettiğini O bilir. Çekiniyor muyum? Çekinmiyorum. Ve O'na bu lütfu bahsettiğinden ötürü bu yolu açtığından ötürü şükrediyorum. Gideceğim. Kalacak değilim zaten.

Fakat hamd olsun Rabb'im cesaret vermiş, ürkeklik vermemiş. Allah'ıma yemin ederim ki; kimseye garazım yok. Ben herkese kardeş gözüyle bakarım amma kimsenin de küfrüne rızâ gösteremem. Yani yazacağımı, yapacağımı yaparım, bunu bilin! Sırf Allah için, Allah korkusundan yapıyorum. Bir gayem, bir maksadım, bir menfaatim var mı? Büyük mücadele, mücahede yapılıyor. Milyonlara karşı çıkmış, tek tek tek küfür damgası vuruyoruz. Bugün insana bir kişi, bir düşman yetiyor. Bizim karşımızda milyonlar var, deli miyim? Hayır ben deli değilim. Ben Allah rızâsı için bu yola çıktım, yapacağımı ölünceye kadar da yapacağım.

Hatta bu bölücüler gelip haklarındaki yazıları önlemek için; "Biz sizi seviyoruz, hürmetimiz var!" dediler. Fakat biz emirle hareket ederiz. "Biç!" derlerse, hiç bakmayız biçeriz, hiç korkmayız. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz müşrikler darılacak diye Kur'an-ı kerim'i tebliğden mi kalıyordu? Kâfir olmayana kâfir demenin cezası seksen değnektir. Fakat kâfire ahkâmı bildirmeyen dilsiz şeytandır, zâlimdir. Ahkâmı bilin, bilerek söyleyin.

Ben kendime iman etmedim. Ben Allah'ıma iman ettim. Siz de bunları anlamak için kendinizi zorlayın, tefekkür edin. Bu da üç şeyle olur. İbadet, muhabbet, rahmet-i İlâhi'yi kalbe akıtmakla râbıta ile olur.

Hatta niyazım var; Allah'ım lütfundan ayaklarımı rızânda sabit kıl. Lütfunla destekle, alıncaya kadar değil, aldıktan sonra da mücadeleleme devam ettir. Neyle? Kitaplarla. Ölünceye kadar da değil. Bunu Allah-u Teâlâ'dan niyaz ediyorum. Bu nuru O veriyor ve böyle bu nur gidecek. Onun için benim ölümümle iş bitmiyor!"

"Fakiri çağır açmak için göndermiş. Hazret-i Mehdi'yi nur saçmak için. İsa Aleyhisselâm'ı da Deccâli öldürmek ve kötülüğü bütünüyle kaldırmak için gönderecek."

Hayat-ı saadetleri; Allah-u Teâlâ'ya ve Resulullah Aleyhisselâm'a, "**İlâhi Görüş Birliği**"ne dâvetle geçmiştir. Gaye ve hedefleri; Allah ve Resul'ünü sevdirmek, müslümanları Allah ve Resul'ünde birleştirmek, Nûr-i Muhammedî'nin yayılması, kalpleri Hakk'tan gayri her şeyden kurtarmak ve arındırmaya çalışmaktır. Bu uğurda hiç kimseden bir şey istemedi, canıyla malıyla cihat etti. Bir keresinde; "**İtimad edin, dünyada kalmak için tek bir arzum Allah yolunda bu cihat içindir. Beni tek tutan cihattır. Gitmeye çok meyyalim, bu cihat olmasa yaşamamın âlemi ne!..**" buyurmuştu.

Bu cihada "**İman kurtarma cihadı**" derlerdi. Zira imanlar yanıyor, ebedî hayatlar gidiyor. Bu duruma çok üzüldüler, hak ve hakikati duyurmak için beşer takatinin kaldıramayacağı büyük bir azim ve gayret gösterirlerdi.

Bu sebeple, insanların ebedî hayatının kurtulması için; dünyevî maksatlarla ortaya çıkan, din istismarı yapanlarla bu uğurda hep mücadele etmişler ve şöyle buyurmuşlardı:

"Bizim bütün gayemiz iman kurtarmaktır.

Vatanımı, bayrağımı çok ama çok seviyorum. Dinime ve vatanıma düşmanlık edenlerin de karşısındayım. Hem dinimizi, hem de vatanımızı muhafaza ve müdafaa için bu cihadı yapıyoruz.

Devletin ittifaktan, devletsizliğin nifaktan olduğunu belirtiyoruz. Zira devletsiz olunca dinini yaşayamıyorsun.

Dinimizde, devletimizde bir ve beraber olalım. Her tarafımızı düşman kaplamış, ittifaksızlık sebebiyle devleti kaybedersek, küffârın idaresinin altına girersek durum ne olur? Allah'ımız muhafaza buyursun."

"Biz öteden beri hem dinde hem vatanda bölücülüğü yok etmeye çalışıyoruz. Bunu; İslâm dini böyle emrettiği için yapıyoruz. Bizim iki gayemiz var: İman ve vatan."

"Herkes İmtihanını Verecek."

Mülkün mutlak sahibi olan Allah-u Teâlâ insanları kudret eliyle yaratmış ve dünya sahnesine denemek için göndermiştir.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır.

O Azîz'dir, çok bağışlayıcıdır." (Mülk: 2)

Yani insanın dünyaya geliş sebebi sahne-i imtihandır. Allah-u Teâlâ ilm-i ezelisinde kimin ne yapacağını biliyordu. Daha cenin halindeyken kişinin takdirini dürmüştü. Fakat kulun kendisi de görsün diye sahneye göndermiştir.

Ezelî ve ebedî ilmi ile olmuş ve olacak her şeyi en iyi bilen O'dur. O'nun sonsuz ve sınırsız ilminden gizli hiçbir şey yoktur.

Hayat deneme ve mükellefiyet yeridir, ölüm ise ceza ve mükâfat yeridir; orası imtihanın sonucudur.

Öyle kimseler vardır ki Hazret-i Allah'a gönülden bağlıdır, Allah uğrunda canını ve malını fedâ edeceğine dâir söz vermiştir.

Kalben bu sözleri verenlere âit Allah-u Teâlâ'nın şöyle bir ferman-ı ilâhîsi var:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir.

Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

İşte bunlar samimi bir niyetle hareket ettiler ve bu sonsuz şerefe erdiler.

Mülk Hazret-i Allah'ındır, dilediğine verir, dilediğinden alır.

Âyet-i kerime'sinde:

"Allah mülkünü dilediğine verir." buyuruyor. (Bakara: 247)

O Mâlik-ül mülk'tür. Kulların elindeki de O'nun mülküdür, hatta kulun bizzat kendisi de O'nun mülküdür. Mülkünün hem sahibi hem hükümdarıdır.

İstediği olur, istemediği olmaz. Her dilediğini dilediği gibi yapar. Dilerse mülk verir hükümdar yapar, dilerse indirir atar. Dilediğini izzet sahibi yapar, dilediğini zillet sahibi yapar.

"Bugün mülk kimindir? Tek ve Kahhar olan Allah'ındır!" (Mümin: 16)

İhlâs Sûre-i Şerif'i (22)

İHLÂS SÛRE-İ ŞERİF'İNİN BÂTİNÎ MANÂSÎ (17)

Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 31

Her Şeyi Kuşatan O'dur (2)

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Yüzünüzü hangi cihete çevirirseniz çevirin, vech-i ilâhî oradadır." (Bakara: 115)

Çünkü:

"Allah göklerin ve yerin nurudur." (Nûr: 35)

O'ndan başka ne vücud var, ne de mevcut var. Gösterdikleri bunu görüyor, böyle olduğunu da biliyor. Amma sen **"Lâ"**da kaldın, yeri göğü gördün, orada kaldın. O'nun nuru olduğunu göremedin ve bilemedin. Aslı O'dur, perdede başkası görülür. Mevcûdat O'nun nurundan birer nurdur.

Gösterdikleri bunu görüyor, böyle olduğunu da biliyor. Hem görüyor, hem biliyor. Amma sen hem görmüyorsun, hem bilmiyorsun.

Bunu neden kavrayamıyorsunuz?

İlminiz ilmîl-yakîn, aklınız da akl-ı meaş olduğu için kavrayamıyorsunuz.

Bu Âyet-i kerime'nin tecelliyâtına nerede mazhar olunur?

Kişi Allah-u Teâlâ'nın içinde olduğunu gördüğü zaman,

Kendisinin bir maskeden, bir paçavradan ibaret olduğunu anladığı zaman,

Mükevvenâtı kendi nurundan yarattığını ve donattığını gördüğü zaman, bu Âyet-i kerime'nin sırrına ve tecelliyâtına mazhar olur.

Çünkü nurundan *"Nur"*unu yarattı, o *"Nur"* ile mükevvenâtı donattı. Bütün bu sır bunun içindedir. Hep nur... Yer de nur, gök de nur, taş da nur, toprak da nur.

Ancak bu tecelliyata kimi mazhar ederse, O'nu hem görür, hem de bilir. Çünkü o kendisini görmüyor, Hakk'ı görüyor, Hakk'tan görüyor.

O'nun göstermesiyle, O'nun bildirmesiyle bu mümkün olur. Zan ilmi kat'î surette buraya erişemez. Birçok velilere dahi bu tecelliyat verilmemiştir.

Eğer bu noktayı bir kavrayabilirsen, göklerin ve yerin nur olduğunu gözünle göremesen de, inanmakla kurtulmuş olursun.

Vaktaki içinde O olduğunu gördüğün zaman, kendinin bir maskeden, bir örtüden, bir paçavradan ibaret olduğunu gördüğün zaman; bir de bakarsın ki, meğer nurundan "Nur"unu yaratmış, o "Nur" ile mükevvenâtı donatmış.

Yani bu mükevvenâtın malzemesi nur.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde:

"Resul'üm! Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik." buyuruyor. (Enbiyâ: 107)

Bu "Nur"un sayesinde âlemlere rahmet ve hayat veriyor. Âlemlerin hayat bulması o nur sayesinde. Çünkü onu âlemlere rahmet için yaratmıştır. O bir hayat kaynağıdır, hayatı ondan fıskırttı. Hem **"Rahmeten lil-âlemîn"**dir, hem de **"Ebul-ervah"**tır.

O **"Rahmeten lil-âlemîn"** olduğu için âlemdeki her zerre nasibini ondan alıyor. Ay da, güneş de, yer de, gök de, her şey o nurdan alıyor. Nereye baksan o nur. Ona verildiğinden ötürü kâinat ona muhtaçtır.

Görebilenin onu bu çizgide görmesi lâzımdır, fakat bu çizgide kaç kişi görebiliyor?..

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED **Aleyhisselâm**

-Hicretin Yedinci Yılı-

Resulullah Aleyhisselâm'a Sihir Yapılması

Yahudi Tıynetî:

Resulullah Aleyhisselâm'ın Zilhicce ayında Hudeybiye'den döndüğü ve Muharrem ayına girildiği sıralarda idi. Medine'de kalan yahudilerden bazıları, müslüman olduğunu söylediği halde münâfıklıktan ayrılmayan yahudi Lebid bin A'sam'ın yanına vardılar. Resulullah Aleyhisselâm'a sihir yapması için kendisine üç altın verdiler.

Lebid önce Resulullah Aleyhisselâm'ın tarağı ile, başından taranmış saçlarını elde etmeye girişti. Kısa zamanda elde ettiği tarak dişleri ile, saç ve sakal tarantılarını bir takım düğümlemlerle düğümledi ve üfledi. Sonra onları erkek cinsi hurmanın kurumuş çiçek kapçığının içine koydu, götürüp bir kuyunun içindeki basamak taşının altına yerleştirdi.

Bu sihir üzerine Resulullah Aleyhisselâm'ın sağlığı bozulmaya başladı. Yapmadığı bir işi yapmış gibi sanıyordu, gözlerinin feri azaldı. Rahatsızlığı günlerce sürdü.

Lebid ve avânesi bu durumu öğrendiler. İçlerinden birisi: *"Eğer Muhammed gerçekten bir peygamberse, bu iş kendisine Allah tarafından haber verilir. Aksi takdirde bu sihir sebebiyle akli başından gider, böylece de kavmimiz umduklarına ermiş olurlar."* dedi.

Allah-u Teâlâ yapılan sihri Resul'üne gösterdi. Resulullah Aleyhisselâm Hazret-i Âişe - radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'e buyurdu ki:

"Yâ Âişe! Allah bana şifâmı bildirdi. İki melek gelip biri başucumda, diğeri ayak ucumda durdu. Birbirleriyle şöyle konuşuyorlardı:

- Bu zâtın hastalığı nedir?
- Sihirlenmiştir.
- Kim sihir yaptı?
- A'sam oğlu Lebid.
- Ne ile yaptı?
- Tarak, saç, sakal tarantısı, erkek hurma çiçeği ile.
- Nerede yapıldı?
- Zervan kuyusunda."

Resulullah Aleyhisselâm oraya doğru gitti, sonra geldi ve: **"Büyü yapılan hurmanın uçları şeytanın başı gibidir."** buyurdu.

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz: **"Yâ Resulellah! Onu çıkardınız mı?"** diye sordu.

Şöyle cevap verdi:

"Hayır çıkarmadım. Çünkü Allah bana şifâ verdi. İnsanların görüp de nasıl yapıldığını öğreneceklerinden endişe ettim ve kuyuyu kapattırdım." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1352)

Sihir peygamberlerin ne peygamberlik sıfatlarına, ne de peygamberlik vazifelerine tesir edemez. Birer insan olmaları itibariyle hastalanmaları nasıl tabii bir şey ise, sihrin de kısa bir müddet için vücutlarında az çok bir sarsıntı, bir tutukluk ve bir durgunluk meydana getirebileceği tabii bir şeydir.

Sihir Nedir?

Sihir; sebebi gizli olan ve aslına uymayan, gözbağcılık, düzenbazlık gibi şeylere denir.

Aslı ve gerçeği olmayan zihnî hayallemeler, hokkabazların el çabukluğu ile gözlerden kaçırmak suretiyle yaptıkları şeyler sihrin bir çeşididir.

Allah-u Teâlâ bu çeşit sihir ve sihirbazlar hakkında Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmuştur:

"Halkın gözlerini sihirlediler ve onları ürküttüler, büyük bir sihir yaptılar." (A'râf: 116)

"Değnekleri ve ipleri sihirleri yüzünden sanki yürüyormuş gibi geldi. Bunun için Musa, içinde bir korku hissetti." (Tâhâ: 66-67)

Bir sihir çeşidi de, herhangi bir suretle yaklaşıp şeytanın yardımını sağlamaya çalışmaktır.

Allah-u Teâlâ bu hususta da Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi? Onlar her günahkâr yalancıya inerler."

Bunlar şeytanlara kulak verirler ve onların çoğu yalancıdır." (Şuarâ: 221-223)

Sihrin bu çeşidi hayırlı ve mümin olan cinlerle, kâfir ve şeytan olan cinlerden yardım görmek biçimindedir.

Sihrin Hükmü:

İslâmiyet sihri inkâr etmemiş, ancak Tevhid itikadına zarar verdiği, İslâm ahlâk ve prensiplerini bozduğu, kötüye kullanıldığı için kesinlikle haram kılmıştır.

Bir müslümanın bunlarla meşgul olması katiyetle doğru değildir, bu gibi şeyler küfür basamaklarıdır.

Allah-u Teâlâ sihri öğrenenler hakkında Âyet-i kerime'de şöyle buyurmaktadır:

"Büyücüler kendilerine zarar verip menfaat vermeyecek şeyleri öğreniyorlardı."
(Bakara: 102)

Dinlerinde, ahiretlerinde kendilerine zarar verecek, buna karşılık kesinlikle bu zarara denk düşecek hiçbir faydası olmayan şeyleri öğreniyorlardı. Bu ise sihir öğrenmenin safi zarar olduğuna delâlet etmektedir.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

"Nerede olursa olsun, sihirbaz aslâ iflâh olmaz." (Tâhâ: 69)

Aslâ muvaffakiyete nâil olamaz, istediğini elde edemez. Çünkü o yalancı ve saptırıcıdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz sihri: **"Helâk edici yedi büyük günah"**tan biri saymıştır.

Bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyurmuştur:

"Her kim arrâfe, sihirbaza veya falcıya gidip bir şey sorar ve onun dediğini tasdik ederse, Muhammed'e indirileni inkâr etmiş olur." (Bezzâr)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Üç Aylar"

Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.33

Halk arasında **"Üç Aylar"** diye adlandırılan; Recep, Şaban ve Ramazan ayları Rabb'imizin af ve mağfiretinin, feyiz ve bereketinin bol bol ihsan edildiği mübarek aylardır.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Recep ayı girince:

"Allah'ım! Recep ve Şaban'ı bize mübarek kıl, bizi Ramazan'a kavuştur." diye duâ ederlerdi. (C. Sağır)

RECEB-İ ŞERİF

Receb-i şerif Allah'ımızın ayıdır. **Şaban-ı şerif** Habib'inin -sallallahu aleyhi ve sellem-, **Ramazan-ı şerif** ise bütün müslümanların...

Receb-i şerif'te yapılan ibadetlere pek çok mükâfatlar verilir. Şöyle ki, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Receb-i şerif'in birinci gününde oruç tutmak üç senelik, ikinci günü oruçlu olmak iki senelik ve yine üçüncü günü oruçlu bulunmak bir senelik küçük günahlara kefarettir. Bunlardan sonra her günü bir aylık küçük günahların af ve mağfiretine vesile olur." buyuruyorlar. (C. Sağır)

İbn-i Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Recep ayında bazen o kadar çok oruç tutardı ki, biz onu hiç iftar etmeyecek zannederdik. Bazen de o kadar çok iftar ederdi ki, biz onu hiç oruç tutmayacak zannederdik." buyurmuştur. (Müslim)

Recep ayının içinde **Regaip** ve **Miraç** gibi çok kıymetli geceler de olduğundan; ayrıca bir hususiyet arz etmektedir.

•

Receb-i şerif ayının ilk cuma gecesine **"Regaip Gecesi"** denir.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu gece birçok tecellilere birçok mânevî ihسانlara mazhar olmuşlar, Hakk Celle ve Alâ Hazretleri'ne bir şükür nişanesi olarak da o geceyi ibâdet ve taatla geçirmişlerdir.

***Bu Ay'ın İçinde Başlayacak Olan
"Üç Aylar"ınızı ve "Regaip Kandili'nizi Tebrik Eder,
Tüm İslâm Âlemi'ne Hayırlara Vesile Olmasını
Cenâb-ı Allah'tan Niyaz Ederiz.***

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (66)

Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 34-35

**En Güzel Şey;
İnsanın Kendi Yokluğunu, Âcizliğini Bilmesidir:**

"Böyle bir dâvâ fakirin aklından değil, hayalinden bile geçmesine imkân olmazdı.

Şunu çok iyi bilin ki bize verilen zorla verilmiştir, emir tahtında almışızdır. Yoksa gönül bunun üzerine hiçbir zaman takılmış değil.

Hatta bir defasında: 'Böyledir.' dediler. 'Hayır! Kabul etmiyorum!' deyince, 'Bizim olduğunu söyle!' dediler. 'İşte onu söylerim.' dedim. Yoksa ben o nura lâayık değilim. O bir emânet-i İlahî'dir. Lâayık görmüyorum kendimi. Sadece Hazret-i Allah'ımın ihsanını ortaya koyuyorum. Vazifem bu. 'Allah'm! Hep sen, hep senindir, sendendir...' diyorum. Hep bu söz geçer.

Yoksa bizim gayemiz ne müşidlik, ne de hulefâlık... Bu yolda herkes mürid. Müşidmiş, halifeymiş, böyle bir şey gönül istemiyor.

Bütün Evliyâullah Hazerâtı'nın nazarı bu noktadadır. Dâvâ yok bizim yolumuzda; ancak Efendilerimiz'e sevgi, saygı, hürmet göstermek ve Allah için çalışmak vardır.

Onlar namına çalışıldığı için, yola onlar sahip çıkıyorlar. Burada müridanın çok büyük bir kazancı var. Kendi namıma girersem, onlar çekilir diye korkuyorum. Onları iş başına getirmek için daima kendimi ortadan çıkarıyorum. Müridanın üzerinde tasarruflarını yürütmeleri için hiçbir zaman vazifeyi almak istemiyorum. Onlar Hazret-i Allah'ın o kadar büyük sevgilileridir. Ve hakikaten Allah'ımız bunu sevdirmiş, hiçbir zaman hiçbir şeyi benimsetmemiştir.

Tertemiz bir yol bırakmışlar. Hiçbir el, hiçbir müdahale girmiş değildir. Aynı hâl üzerinde gidiyor. Fenâ ile gidiyor, varlık ile gitmiyor.

Bize vazifeyi emrediyorlar, kabul etmiyoruz. Emir verilmişken sahip çıkmamaya, elden geldiği kadar kaçınmaya çalışıyoruz.

Onun için, hiçbir zaman ben halife olayım, şeyh olayım, şu olayım, bu olayım diye hayalinizden geçmesin. Geçmesin ki Hakk versin. Eğer geçerse artık hedef o olur, gaye ve maksat o olur. Onların hepsi Hakk'a perdedir, Hakk'a ulaştırmaya mânidir.

En güzel şey; insanın kendi yokluğunu, âcizliğini bilmesidir. Bu hepsinden hayırlıdır. Hakk ve hakikati bilenler ancak 'Men arefe'nin sırrına vâkif olanlardır.'

•

"Ben varım diyen bir insan akli başında olmuş olsa, bu sözünden dolayı utanması lâzımdır. Senin bu varlıkla ne ilgin var? Şu üzerindeki ilâhî nimetleri bir düşünsene! Seni yoktan var eden O'dur, nimetlere garkeden O'dur. Seni O düşündürüyor, O konuşturuyor. İçindeki bu düzeni O kurdu, bu hayatı O verdi, sıhhati O verdi.

Bütün bunları O yerleştirirken, hani sen "Benim!" diyordun! Sende sana âit bir zerre bulabilir misin? Yok. Peki ne diye "Benim!" diyorsun? Benim demek başka, O'nun demek başka. Benim demekle kendi varlığını, O'nun demekle Hazret-i Allah'ın varlığını ortaya koymuş oluyorsun."

Sorulan Bazı Suallere, Cevapları:

– "Efendim imam izinli olduğu zamanlar imameti bana bırakıyor."

– **Cemaat taraftarsa kıldırabilirsiniz, değilse kıldırmayın. Çünkü istenmeyen imamın duâsı makbul olmaz.**

•

– "Efendim rüyâlarımda ekseri askere alındığımı görüyorum."

– **Zâhirde askerlik olduğu gibi, mânen de askerlik vardır. Gaye mânevî ordunun askeri olabilmektir.**

O orduya, alınmış insanlar girer. Ezelî nasiple alınanlar o orduya asker olurlar. Yeter ki orduya alsınlar, Allah'ımız bizi dışarıda bırakılanlardan etmesin.

•

– "Efendim ben hiç rüyâ göremiyorum."

- Hayır efendim! Rüyâ görmeyi arzu etmeniz bile yersiz. Bütün arzu ve isteklerden arınmak, kayıt-kuyuttan çıkmak, denize bırakılmış bir çöp gibi olmak gerekiyor.

Teslim olamadığımız için, bizde birçok arzular yaşıyor. Arzulardır bizi, Hakk'ın arzusundan alıkoyan.

•

"Fakirden sonra bu mektep devam edecek."

•

"Hani bir söz var; "Hasta vücut yatak ister" vücut yatıyor, biz yatmıyoruz."

Üç Günden Fazla Dargın Durmak Câiz Değildir:

Müslümanlar ana-baba bir kardeş gibidirler. Bu kardeşliğe zarar verecek söz ve hareketler yasaklanmış, müslümanın müslümana sert davranması, birbirlerinden uzaklaşmaları haram kılınmıştır.

Meşru bir sebeple ve terbiye maksadıyla olmaksızın bir müslümanla üç günden fazla dargın durmak, câiz değildir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Bir mümin, mümin kardeşi ile üç günden fazla dargın durması helâl olmaz. Üç gün geçince hemen onu bulsun ve selâm versin. Selâmını alırsa, her ikisi de ecir ve sevapta ortak olurlar. Karşılık vermezse o günaha girmiş, selâm veren de dargınlıktan çıkmış olur." (Ebu Dâvud)

"Her pazartesi ve perşembe günleri mükellef olanların amelleri Allah'a arz olunur. Cenâb-ı Hakk kendisine şirk koşmayan her kulunun günahını mağfiret eder. Yalnız mümin kardeşi ile aralarında kin bulunan kimseyi affetmeyip 'Birbirleriyle barışincaya kadar bunları bırakın.'" buyurur. (Müslim)

"Bir kimse müslüman kardeşine bir sene dargın durursa, onun kanını dökmüş gibi günaha girmiş olur." (Ebu Dâvud)

Hele bu dargınlık akraba arasında olursa mesuliyeti daha da ağırdır.

Bir Hadis-i şerif'te de şöyle buyuruluyor:

"Akrabalık bağı arşa asılmıştır. Şöyle der durur: Beni birleştireni Allah birleştirsin. Beni ayıranı Allah da ayırsın." (Müslim)

Dargın olanları barıştırmak müslümanların üzerine bir vazifedir.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'lerinde:

"Müminler kardeşirler. Dargın olan kardeşlerinizin arasını düzeltin." (Hucurât: 10)

"Onların fısıldaşmalarının çoğunda hayır yoktur. Ancak sadaka vermeyi, iyilik yapmayı veya insanların arasını düzeltmeyi emredenlerin sözünde hayır vardır. Kim Allah'ın rızâsını kazanmak için bunları yaparsa biz ona çok büyük bir mükâfat vereceğiz." buyuruyor. (Nisâ: 114)

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz müslümanların arabuluculuk yapmalarını tavsiye ettiği gibi, kendileri de bizzat gidip dargın olanları barıştırdı.

Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Birbirinizle ilginizi kesmeyiniz, sırt dönmeyiniz, kin tutmayınız ve hased etmeyiniz. Ey Allah'ın kulları kardeş olunuz! Bir müslümanın, din kardeşini üç günden fazla terkedip küs durması helâl değildir." (Buhârî. Müslim)

"Müslümanın din kardeşine üç günden fazla küs durması helâl değildir. Kim müslüman kardeşini üç günden fazla terkeder ve o hâl üzere ölürse cehenneme girer." (Ebu Dâvud)

– "Size namaz, oruç ve sadaka derecesinden daha üstün ve sevaplı bir şey söyleyeyim mi?"

– **"Evet Yâ Resulellah!"**

– "Arabulmaya çalışmak, barıştırmaktır. Çünkü aranın bozuk olması kökünden kazır. Saçı kazır demiyorum, dini kazır." (Tirmizî)

"İki kişi arasındaki düşmanlığı izâle ve ıslah, sadakaların fazîletlilerindedir." (Buhârî)

"Halkın arasını ıslah et, velev ki yalan bir sözü irtikâb ile olsun." (Câmiu's-sağır)

Yalan büyük günahlardan olmasına rağmen, karı-koca ve diğer insanların arasını bulmak için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buna müsaade etmişlerdir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM
-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN

"HÂTEMÜ'L-EVLİYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (189)

Niyâzî-i Mısırî -kuddise sirruh-

Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 36-37

HAYATI ve ESERLERİ

Asıl adı "Mehmed" olan Hazret, telif sahibi Osmanlı mutasavvıflarının önde gelenlerindedir. Hicrî 1027 (m. 1617) yılında Malatya'da dünyaya gelmiş olup, 21 yaşında vaizlikle meşgulken Halvetiyye yolu büyüklerinden Malatyalı Hüseyin Efendi'nin dergâhına intisap etmiş, bu arada "Mantık" ve "Kelâm" ilimlerini tahsil etmek gayesiyle Diyarbakır ve Mardin'e gitmiştir.

Daha sonra Mısır'a göç ederek, burada Ezher Camii yakınlarında ikâmet eden Kâdiriyye yolu şeyhlerinden birinin hizmetine girmiştir.

"Mevâidü'l-İrfân" adlı eserinde naklettiğine göre; burada dervîşâne bir hayat sürdürürken, yaptığı bir istihâre sırasında rüyâsında Şeyh Abdülkâdir Geylânî -kuddise sirruh- Hazretleri'ni görmüş ve Hazret kendisine nasibinin o şehirde olmadığını söyleyerek Anadolu tarafına gitmesini emretmiştir.

Gördüğü rüyânın tesiriyle hemen Anadolu tarafına hicret eden Niyâzî-i Mısırî -kuddise sirruh- Hazretleri, İstanbul'a gelerek Sokollu Mehmed Paşa Medresesi'ne yerleşmiş ve burada ilim tedrisine yönelmiştir.

İstanbul'dan ayrılarak Bursa'ya giden ve orada da ilim tedrisiyle meşgul olan Hazret, gördüğü başka bir rüyâ üzerine Uşak'a gitmiş ve orada Ümmî Sinân -kuddise sirruh- Hazretleri'nin halifelerinden Şeyh Mehmed ile tanışarak, kısa bir süre sonra aradığı her şeyi kendisinde bulacağı Şeyhi Ümmî Sinan -kuddise sirruh- Hazretleri'ne bağlanarak, ondan hilâfet alıp irşada başlamıştır.

İrşad faaliyetleri ile meşgul olurken bir ara Bursa'ya gelen Hazret, 1669 (h. 1080) tarihinde burada bir dergâh inşâ ettirmiştir.

Cifr ilmine vâkıf müstesnâ şahsiyetlerden biri olan Mısırî -kuddise sirruh- Hazretleri, söylediği bazı sözler nedeniyle 1673 (h. 1087)'de Rodos'a sürülmüş, dokuz ay süren bu sürgün hayatını müteâkip tekrar Bursa'ya dönmüştür.

1677 yılında Rusya seferi için halkı cihâda teşvik maksadıyla yanındaki üç yüz dervişle Edirne'ye geçen Hazret, Selimiye Camii'ndeki bir hutbesinden dolayı tekrar Limni Adası'na sürülmüştür. İki yıl sonra affedilmesine rağmen bu kez dönmeyi kabul etmemiş ve adada ikâmet etmeye karar vererek Limni'deki meşhur "Mısırî Dergâhı"na yerleşmiştir.

On beş yıl sonra Sultan II. Ahmed'in ricâsı üzerine tekrar Bursa'ya gelen Niyâzî-i Mısırî -kuddise sirruh- Hazretleri, kendisine haset eden bazı ümerânın telkinleri sonucu bir kez daha Limni'ye sürülmüş ve oradan dönmeyip kısa bir süre sonra, tarih 16 Mart 1694'ü gösterirken 78 yaşında vefat etmiştir. Kabr-i şerif'leri Limni'dedir.

Tasavvuf alanındaki nükteli beyanlarıyla dikkati çeken Hazret, bu sahada manzum ve mensur pek çok eser telif etmiş olup, bunlar;

"Dîvân-ı İlâhiyyât, Mevâidü'l-İrfân, Kasîde-i Bürde Tesbî'i, Tevhîd Risâlesi, Risâle-i Haseneyn, Devre-i Arşıyye, Fâtîha Tefsîri, Esmâ-i Hüsnâ Şerhi, Esmâ-i Halvetiyye, Mecmûa-i Kelimât-ı Kudsiyye ve Mektûbât"tır.

"HÂTEMÜ'L-EVLİYÂ"

HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI

Yaşadığı asrın en ünlü mutasavvıflarından biri olan Niyâzî-i Mısırî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin "**Mecmûa-i Kelimât-ı Kudsiyye**"sinde ve "**Dîvân**"ında yer alan iki farklı ifşaati daha önce neşredilmişti. Şimdi ise yine Hazret'in "**Dîvân**"ından, Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'ın has velâyet makamı olan Hâtemü'l-velâyet makamının dikkat çekici bazı hususiyetlerini beyan eden bir başka ifşaatlarını nakledeceğiz.

Hatemü'l-Velâyet Mertebesinin Bazı Hususiyetleri:

Şeyh Niyâzî-i Mısırî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Dîvân**"ında Hâtemü'l-enbiyâ olan Muhammed Aleyhisselâm'ın nübüvvetinin bânî olan Hâtemü'l-velâyet'in bazı hususiyetlerine işaret ederek, Zâtî İlâhî tecellîye mazhar olup bu makama varis olan Hâtemü'l-evliyâ'nın "**el-Fakru fahrî**" sırrına mazhar olmuş, dünyanın makam ve mertebesine itibar etmeyen, şah ve dilenciyi aynı değerde gören, Hızır Aleyhisselâm gibi ilmini vasıtasız olarak Hakk'tan alıp "**Kâbe Kavseyn**" makamına kadar yükselmiş, büyük bir mahviyetle mânevî büyüklüğe erişmiş, düşmanlarının yakıcı ateşi ile pişerek mânevî tekâmülü kıvama ermiş bir kimse olduğuna dikkati çekerek, kendisinin de bulunduğu makamda her şeyden ferâgat edip yalnız Allah ile kalarak, içinde bulunduğu makamın hatmine eriştiğine işaret etmiştir:

"Hatm-i cemî'il-mürselînün fahridür fakr ü fenâ

Hatm odur kim bir ola yanunda hem şâh u gedâ

**Devlet-i dünya seni bir rütbeye muhtac ider
Devlet oldur kim sana her rütbeden vire gınâ**

**Bel ki Mûsâ'yı telemmüz eylese itmez kabûl
Hızr'ile hem-râh olan kes eylemez çün ü çerâ**

**Dersin aklundan alursan bil sana olmaz delîl
Dersüni var Hakk'dan al kim ilmün ola reh-nümâ**

**İzzet istersen yüri var bekle zillet kapusın
Âteş-i a'dâ ile kayna olunca kîmyâ**

**Kâbe-Kavseyn-i ev-ednâ'da ikâmet eyleme
Zât-ı baht envârına yan, bul makâm-ı müntehâ**

**Mısrî'ye Hatmü'l-makâmât oldı her şeyden ferâğ
Zâhir ü bâtında kalmadı ebed illâ Hüdâ."**

(Kenan Erdoğan, *Niyâzî-i Mısrî ve Dîvânı*, Tenkitli Metin, Ankara 1998, s. 16)

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına
İzah ve Açıklamalar (122)**

DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh- (2)

Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 38-39

Hâtemü'l-Evliyâ, Hakikatte Hâtemü'l-Enbiyâ'dan Başka Bir Şey Değildir:

Dâvud el-Kayserî -kuddise sırruh- Hazretleri "**el-Matlâu alâ Husûsu'l-Kelim**" adlı eserinin mukaddimesinde nübüvvet ve velâyet mevzularını ele alırken, Hâtemü'l-evliyâ'nın Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'la bittiği ve onun velâyetiyle tahakkuk ettiği noktaya işaret ederek şöyle buyurmuştur:

"Hâtemü'l-evliyâ, hakikatte Hâtemü'l-enbiyâ'dan başka bir şey değildir." ("el-Matlâu Husûsu'l-Kilem")

Niçin? Ondandır ona intikâl ettiği için. Daha önce o idi, ona intikal edince o oldu. O vazifesini hakkıyla yaptığı gibi, hakkıyla vazife yapmak şimdi ona düştü, o vazifeyi yapması gerekiyor.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin:

"O öyle bir kimsedir ki, ona yeryüzünde: 'Ey Vâhidî!' diye nidâ eden doğru söylemiştir." buyurması bu hakikati ortaya koymaktadır.

Allah-u Teâlâ onun velâyetini öyle yaratmıştır ki, bütün velilere verdiği hâli, ahvâli, tecelliyâtı... hepsini onda cem etmiştir. Çünkü gerçekten velâyet-i Muhammediye olduğu için.

Sizin çok rahat anlayabileceğiniz bir temsil arzedeceğiz:

Farz-ı muhal ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in evi daha önce Mekke-i mükerreme'de idi, sonra Medine-i münevvere'ye geldi. O evden kalkmış o eve gelmiş. Orayı daha önce mekân tutmuştu, oradan çıktı, burayı mekân tuttu. Artık o oralı, o ev sayılmaz, bu ev sayılır. Niçin? Bu evde olduğu için. Oradan kalktı bu eve geldi. Şimdi bu evde aranıyor. O nerede ise o da orada. Üstelik diğer Hâtem de orada. Orada yalnızdı, oradan kalktı buraya geldi, iki oldu. Bir evde iki hâtem birleşti. Beden iki amma ruh bir. Çünkü oradan oraya gidiyor, orada bulunuyor. Zaten orası da bir nur.

Daha önce o kandilde idi, sonra bu kandile geçti. O da kandil, bu da kandil, onu da ezelden kandil yaratmış, onu da ezelden kandil yaratmış. O da bir nur, bu da bir nur. O da vazife, bu da vazife. O evden bu eve geçmiş, o olmuş. Vazife buraya intikal etmiş. Buradan tasarruf ediyor, çünkü hep O'nun. İki Hâtem'de birleşince iki binada bir ruh.

O ruhları bir yarattı, Âdem Aleyhisselâm'dan evvel yarattı. Onunkisi küllî, berikisi cüz'î idi. Fakat küllî cüz'îye intikal ettiği zaman o da küllî oldu. Küllî nerede bulunursa külliyat oradadır.

Muhyiddin-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin söylediği söz küllîye dayanır.

Müeyyedüddîn el-Cendî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin her iki Hâtem'i bir ruh iki beden olarak ifade etmesiyle, bu üç velinin sözlerindeki mânâ da birleşmiş oluyor.

Bir zât-ı muhterem de:

"O Resulullah Aleyhisselâm'ın gölgesidir." buyurmuş.

Gölgesi demek o demektir, onun intikali demektir! Onun ikinci bir gölgesi yok, bir tek gölgesi var! Zira ondan başka da Hâtem yok.

Şimdiye kadar gelip geçen veliler hep emanet üzerinde durmuşlar, fakat Hâtem-i veli hakkında ifşaatta bulunan Zevât-ı kiram Hazerâtı emanet üzerinde durmamışlar, intikal üzerinde durmuşlardır. İntikal ayrı şeydir. İntikal Hâtem-i veli'ye âittir. Çünkü şimdiye kadar Hâtem gelmedi; intikal yoktu, emanet vardı.

•

"Hatemün-nübüvve"nin sırrı bu oluyor, **"İki bedende bir ruh"** bu oluyor. Tıpkı ona benzeyişi bu oluyor. Ahlâkının olsun, gidişatının, icraatının olsun hep ona benzeyişinin sebebi ve sırrı işte budur.

Bu zât-ı muhterem çok mühim bir noktaya parmak basmış. Halkın bunu bilemeyeceğini söylüyor. Burası çok sırlı. Resulullah Aleyhisselâm Hâtem-i enbiyâ'dır, Allah-u Teâlâ'nın nuru âlemlerin gurur ve sürurudur. Lâkin Hâtemü'n-nübüvve'nin emaneti ona intikal ettiği için, Hâtemü'n-nübüvve'nin emanetini üzerinde taşıdığı için, Hâtem-i veli'nin nuru ayrı yaratıldığı için bir nevi Hâtemü'n-nübüvve olmuş oluyor.

Bu ise Resulullah aleyhisselâm'ın bütün emaneti o kandile olduğu gibi aktığı zaman olur. Resulullah Aleyhisselâm vazifede iken orada hiçbir şey yoktu. Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra o vazife o kandile aktığı zaman, o kandil de her şey olmuş oluyor.

Hâtem'in asıl mânâsı budur. Çünkü doğrudan doğruya o Hâtem'den bu hâtem'e intikal etmiştir. O da hâtem idi, bu da hâtem. O onun vekilidir, kaynak birdir. O zât-ı muhteremin **"İki bedende bir ruh"** dediği nokta işte budur. Hiçbir şekilde şahsa âit bir iş olmayıp, Allah-u Teâlâ'ya âit olan bir iştir.

Bidayet ve nihayet. O zaman o lâzımdı, şimdi ise bu lâzım.

O zaman İslâm garipti, şimdi de garip duruma düştü. O zaman ikinci bir kandile ihtiyaç yoktu. İsmi vardı, kendisi yoktu. Şimdi o birinci kandilin vazifesi bitti, o nur bu kandile geçti, artık bu kandil iş görüyor.

Yani Allah-u Teâlâ nuru yaymak için birinci kandili çalıştırdı. Bu zamanda garip düşen İslâm'ı gariplikten kurtarmak için de o nurdan sonra ikinci kandili çalıştırdı.

Bu kandil; Resulullah Aleyhisselâm'ın halk tarafından bozulmuş olan sünnetini ıslah etmek, öldürülmüş olan sünnetini ihyâ etmek, bidatları kaldırmak ve nuru yaymak ve zulmânâtı kaldırmak için iş görüyor. Nitekim Cenâb-ı Hakk kaldırmadı mı? Ne idi ne oldu? Hani o fesatçılar ifsatçılar, hani o din kurucular? Hepsi de yok oldular!

Allah-u Teâlâ Hâtem-i enbiyâ'ya ne ki lütfetmişse velâyetinde lütfetmiş. Velâyet bâtıdır. Verilen ona veriliyor. Ona verilen aynı şekilde ona intikal edince, zaten onundu, oraya intikal ediyor.

Oraya intikal edince o demektir. Bunlar çok gizli işlerdir. Fakat bunlar mahlûka âit değildir, hep murâd-ı ilâhîdir, öyle dilemiş, öyle olmuş.

Velâyetin hakikisi bu zamanda tezahür etti. Şimdi artık o irşadın yayılma zamanı gelmiş.

Böyle bir karanlık devir içinde Allah-u Teâlâ böyle bir nuru indirdi. Hakîm et-Tirmizî - kuddise sırruh- Hazretleri, Allah-u Teâlâ'nın onun irşadını yayacağını beyan buyuruyor ve yaydı.

Nitekim İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri **"260. Mektub"**unda:

"Kararmış olan âlem onun zuhur nuruyla aydınlanır. Onun hidayet ve irşad nurları bütün âleme yayılır." buyurmuşlardır.

Diğer bir beyanları işe şöyledir:

"Onun hidayetinin nurları bahr-ı muhid gibi bütün âlemi sarmıştır." (260. Mektub)

Görüyorsunuz ki bu irşad dünyaya yayılıyor. Allah-u Teâlâ'nın murad ettiği yere kadar gidiyor. Öyle ki Amerika'ya, İngiltere'ye, hatta Avusturalya'ya kadar gidiyor. Almanya'daki kardeşler on devlete girip çıkıyor.

Bu ilim, bu mânevî yol, dünyaya hiçbir zaman bu kadar yayılıp ilerlemedi. Hâtem olma hasebiyle, gizli kalan ilmin izhariyle bu ilim açılmak ve yayılmak durumunda kaldı. Artık vakit saat gelmiş, Allah-u Teâlâ murat ettiği ana kadar bu nur yayılacak. Gizli kalan ilim budur işte.

Bugün zuhur eden bu gibi hâdisat da bu gizli ilimden doğuyor. Çünkü Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'ı kandil olarak yaratmış, onu da kandil olarak yaratmış. O küllî, bu cüz'î.

Küllî cüz'îye geçince o da küllî oluyor. Velâyetiyle, nübüvvetiyle, risaletiyle hepsiyle küllî oluyor. Bugün hepsi var. Velâyet de var, nübüvvet de var, risâlet de var. Niçin? O mevcut olduğu için var. Fakat insanlar bunu bilmez, akli da almaz.

Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri buyurur ki:

"O resul ve nebilerin vekilidir, işte peygamberler bunu vekil etmişlerdir."
(Fütûhü'l-Gayb)

Bu nasıl bellî olur? Hiçbir gün tahsilim olmadığı halde, hiçbir şey bilmediğim halde, hiçbir şey de olmadığı halde, bu icraatların meydana gelişinden anlaşılıyor ki; bu doğrudan doğruya ilâhî bir destektir, ilâhî bir lütuftur, ilâhî bir vergidir. Burada artık mahlûkun yeri yok, bunun bir mahlûkla hiçbir ilgisi yok. Bu ilâhî lütfun onda tecellî etmesi murad edilmiş. Ne zamana kadar? Murad ettiği zamana kadar.

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

"Tasavvuf Taassubun Ötesindedir!"

Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 40-41

"Allah Yolunda Yürüyorum." Diyenlerin Ayırım Noktası:

Allah-u Teâlâ yolumuzu; **"Mânâ"** ve **"Mahviyet"** üzerine kurmuştur. Diğerlerinin yolu ise; **"Varlık"** ve **"Maddiyat"** üzerine kuruludur.

Mânâ demek, yalnız Allah-u Teâlâ'ya dayanarak iş görür. Mahviyet demek, O'ndan başkasını görmez.

Kişiler: *"Ben Allah yolunda yürüyorum."* zanneder ve hizmet için de çalışır. Fakat yolu görünüşte Allah yoludur. Allah-u Teâlâ dilediğine yol verir. O'nun yürüttüklerinden başka hiç kimse yürüyemez.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde açık ve kesin olarak ferman buyuruyor:

"İşte o yol Allah'ın hidayet yoludur. Allah kullarından dilediğini bu yola eriştirir. (Kime dilerse ona nasip eder)." (En'am: 88)

Bunlar hep ahirete göçüldükten sonra meydana çıkacak.

Diğer yollarda madde olur, gaye, maksat ve menfaat olur, rütbe ve şöhret olur. Hakk'tan başka her şey var. Amma Hakk'ın bulunacağını sanmayın. Bu gibi şeyler olanlarda tecelli etmez. Niçin? Âyet-i kerime olduğu için.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Allah hiç kimsenin göğsünde iki kalp yaratmamıştır." (Ahzâb: 4)

Ki, birini muhabbet-i Mevlâ'ya, diğerini muhabbet-i mâsivâya hasretsin. Bir kalpte iki sevgi yaşamaz. Kimin kalbinde yalnız Allah-u Teâlâ var, o Hakk iledir. Kimin kalbinde mâsiva var, o halk iledir.

Bu Âyet-i kerime'ye göre esas budur.

Bunların iç durumları budur. Bunlar güya Hakk'a gitmeye çalışıyorlar. Fakat aslında yol kesiyorlar.

Şimdi siz, bu sözlerimize hayret edeceksiniz. Ahirette aynel yakîn karşılaştığınız zaman, haklı olarak söylediğimizi göreceksiniz. Nedamet çok, faydası hiç yok! Çünkü herkes önderi ile haşrolacak.

Tasavvuf Taassubun Ötesindedir:

"Benim mürşidimden başka mürşid olamaz!" diyen kanaat sahiplerine gelince; onlar taassub ehlidirler, zihniyetleri dardır. Tasavvuf ise taassubun ötesindedir.

Bir ağacın, yalnız kendisinin meyve verdiğini zannetmesi ne kadar gülünçtür. Halbuki bu toprak onun gibi ne ağaçlar yetiştiriyor. Kim ki; *"Benim yolum budur, başkasınıninki değildir!"* derse, o çok iyi bilsin ki hakikat yolundan ayrılmıştır. Kişinin ancak; *"Benim yolum çok güzeldir!"* demesi kadar salâhiyeti olabilir. *"Benimki hak, diğerleri bâtıldır."* demeye hiç kimse sahib-i selâhiyet değildir. Hakikat yolunda olan bir kimseye *"Sen o yolu bırak buraya gel!"* demek edebe uygun değildir. Herkes bir noktada toplanamaz. Kimisi gülü, kimisi karanfili sever, kimisi de sümbülden hoşlanır. Allah-u Teâlâ kişiye nasibini nereden ayırmışsa, o nasibini oradan alacak. *"Gel!"* demek için Levh-i mahfuz'daki takdiri bilmek şarttır. Kişi bunu zannına göre söylüyorsa, o bir tahripçidir, yol kesicidir. Ekilmiş bir kimse koparılmışsa, kurummasına sebep olunur ve bunun zararları pek çoktur. En mühimi, mâneviyatını söndürmüş, ebedî hayatını öldürmüş olur. Daha ileriye giderse Allah-u Teâlâ ile karşı karşıya kalır.

Bir hayvan önüne gelen otu koparır. Fakat insan olan bunu yapabilir mi? Aradaki fark işte bu kadar büyüktür. Mesuliyeti ise daha da ağırdır.

Biz yalnız şunu işaret ederiz. Dalâlette gördüğünüz kimseyi dalâletten kurtarmaya çalışın. Hiçbir zaman ekilmiş bir kimseyi koparmayın, yerinde besleyin. Takviyesini yapıp, yerinde sağlamlaşmasına gayret edin. Koparmak mı? Asla! Hayvan koparır, insan ise su döker.

Allah-u Teâlâ müminlerin kardeş olduğunu beyan buyuruyor. Ayrılık neden gelsin, niçin kardeşçe sevişilmesin? Bu bölücülükler nefislerin hamlığından, ruhen tekâmül edemeyişlerinden ileri geliyor.

Bugün herkes *"Benim yolum"* diyor. Hatta o kadar ileriye gidiyor ki, sadece kendi yolunu hakikatta görüyor.

Bu husus çok incedir, hiçbir ehl-i kemâl gayriye tecavüz etmez. Bunun iç sırrı şudur: Allah-u Teâlâ bir kulunu vazifelendirmeyi murad etmişse, ona tâbi olacak olanları Levh-i mahfuz'da beyan eder. Hıkiyetini de ona göre yaratmıştır. Meselâ bir vasıtada yüz beygir gücünde motor bulunur, birinde on bin beygir, birinde yüz bin beygir gücünde motor bulunur. Her biri gücüne göre yük çeker. Allah-u Teâlâ bir Mürşid-i kâmil'e ezelde kaç kişiyi ihsan etmişse, ona göre güç de vermiştir.

Onun için dikkat edilirse, mürşidi olmuş ve ölmüş hiç kimseye katiyyen gel denilmiyor. *"Gel!"* deycilerin durumunu buradan anlayın.

Hâl böyle iken *"Benim müridim çok olsun."* diye hareket etmek çok yanlış bir şeydir. Yanlışlığı şuradan gelir ki, ya bir varlık kokusu vardır, ya menfaat arzusu vardır, veya *"Olayım"* gayesi vardır. Evvela benlik giriyor.

İkincisi, Allah-u Teâlâ aldıkları o kişiye ezelde nasip ayırmamışsa, ona kim ne verebilir? Aldıkları kimselerin eğer başka yerden nasipleri varsa, nasiplerinden mahrum etmiş oluyorlar. Bir de: *"Ben daha iyiyim!"* diye ehil bir yerden koparırlarsa, mânevî hayatlarını katletmiş olurlar. Bu bir mânevî hayat katli olduğu için, katlettikleri kimselerin başları bu *"Gel!"* deyicilerin torbalarından çıkacak. Katlolunan da gider, katleden de katlettiği kimselerin mesuliyetini çeker.

Bunun içindir ki, Hakk'a dayanan; Hakk'ın ezeli taksimine göre hareket edip, icraatını tanzim eder, gayriye tecavüz etmez. İntisablı olsun olmasın, *"Nasibi burada mı?"* diye daima istihareye başvurur.

Derler ki: *"Efendim o mürid beni bulamaz!"* Dikkat buyurun, aşılai rüzgâr halkediyor, tozları çiftleştiriyor, meyve oluyor. Senin mi rolün var o çiftleşmede? Bütün mahlûkâta Rezzâk-ı âlem rızık veriyor, sen mi yardım ettin O'na? Sen çık aradan! Sahib-i hakiki nasil dilerse öyle yapar.

Bir kardeşin arabası ile gidiyorduk. Oğlu küçük olduğu için: *"Baba, arabayı ben yürütüyüm."* dedi. Direksiyon çocuğun elinde, fakat babası yürütüyor. Uzaktan gören çocuk yürütüyor zanneder. Çocuğun orada hiçbir rolü yok. Babası bıraktığı anda mahvolur. Mürşid de böyledir. *"Yürütüyorum"* dediği anda helâka mahkûm olur. Allah-u Teâlâ yürütüyor, karşıdan gören de mürşid yürütüyor zanneder.

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir gün yere bir çizgi çizerek: **"Bu Allah yoludur."** buyurdular. Yine bu çizginin sağına ve soluna başka çizgiler çizdikten sonra: **"Bunlar da yollardır. Bu yolların her birisinde insanları o yola çağırın birer şeytan bulunur."** buyurdular ve:

"Şüphesiz bu benim dosdoğru yolumdur, siz ona uyunuz. Başkaca yollara gidip de onlar sizi Allah'ın yolundan ayırmasın. Allah size bunları sakınasınız diye vasiyet etmiştir." (En'am: 153)

Âyet-i kerime'sini okudular. (Dârimî, Sünen)

Bize bu yolu Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- göstermiştir. Yol olarak da onun yolu vardır. Bütün insanların Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in yolunda bulunması icap eder.

O yol bir Cadde-i kübrâ'dır, çok geniş ve dümdüzdür. Zâhirî kısmı, daha ileride bâtinî kısmı, daha ileride ledünî kısmı vardır. Böylece kısım kısım birbirinden geçer. Hepsisi o yol üzerinde bulunur ve hepsi hakikat üzerindedir. Allah-u Teâlâ'nın emir buyurduğu, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-in açtığı yoldur. Bütün müslümanlara şâmildir, şahsa ait değildir.

Fakat kim ki: *"Benim yolum yoldur, başkasının ki yol değildir."* derse, o iyi bilsin ki hakikat yolundan sapmıştır. Artık Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimizin işaret ettiği

o ayrılan diğer yollarda gider de gider ve "Benim yolum yoldur." der. Hakikaten onun yolu yoldur amma, yetmiş iki yoldan birisidir. Artık o istikamette değildir.

Fırka-i nâciye'den ayrıldığını çok iyi bilmesi lâzımdır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (19)

Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 42

HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT (3)

3. Mikata Geliş:

• İhrama girilecek yerlere mikat denir. Mikat ihram için belirli sınır demektir. Mekke-i Mükerrerme'ye dünyanın dört bir tarafından kara, deniz ve hava yolu ile, gerek Hacc gerekse başka maksatla gelen müslümanlar, mikat adı verilen bu sınır yerlerini ihramsız olarak geçemezler. İhram bu mübârek beldeye ta'zim için vacip kılınmıştır. Mikat yerlerini ihramsız geçenler, mümkünse dönüp burada ihrama girerler. Aksi halde ceza olarak kurban kesmeleri gerekir.

Mekke-i mükerrerme'nin civarı boyunca her yönden takriben on millik mıntıkaya "**Harem**" adı verilir. Bu kısma gayr-i müslimlerin girmesi yasaktır.

• Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bazı mikat yerlerini bizzat tespit buyurmuşlardır:

"Medine halkı Zü'l-Hüleyfe, Şamlılar Cuhfe, Necidliler Karn'dan ihrâm giyer."
(Buhâri. Tecrid-i sarîh: 758)

Medine tarafından gelenlerin ihrama giriş yerleri bugün Abâru-Alî denilen Zü'l-huleyfe'dir ve Mekke-i mükerrerme'ye 450 km'lik bir mesafede bulunmaktadır. En uzak mikat burasıdır.

Mısır, Suriye, Kuzey Afrika ülkelerinden gelenlerin mikatları Râbiğ civarındaki Cuhfe'dir. Râbiğ Mekke-i mükerreme'ye 204 km. Cuhfe ise 187 km. mesafededir.

Irak tarafından gelenlerin ihram yeri, Mekke-i mükerreme'nin kuzey-doğusunda 94 km. uzaklıkta bulunan Zât-ı İrk'tir.

Mekke-i mükerreme'nin doğusunda, Kuveyt tarafından gelenlerin ihram yerleri aynı uzaklıkta bulunan Karnu'l-menâzil'dir. Bugün buraya Es-Seyl denilmektedir.

Yemen ve Hindistan yönünden gelenlerin mikatları Mekke-i mükerreme'ye 54 km. güneyinde bulunan Yelemler'dir.

- Bu mikatları Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz tayin ettiği için Hacc, Umre, ticaret veya başka bir maksatla gelen her müslümanın buralarda veya daha önce ihrama girmesi lâzımdır. Eğer yol bu noktalardan geçmiyorsa, bu mikatların hizalarından ihrama girilir.

Mikat sınırlarının içinde bulunan kimseler ihramsız olarak Mekke-i mükerreme'ye girebilirler. Fakat Hacc veya Umre için, buldukları yerden ihrama girerler.

- Uzun bir yolculuktan sonra mikata geldiğinde, ölümlü dünyadan çıkıp kıyamet mikatlarına vardığını; can alınırken, kabir suallerine cevap verirken, kabirde yalnız kaldığında başına gelecek zorlukları hatırlamalıdır.

İhrama Girecek Olanların Yapmaları Gereken İşler:

- Gusül abdesti almak sünnet-i müekkededir. Bu gusül sırf vücudu temizlemek, arınmak içindir. Bu bakımdan özel durumlarında olan kadınların da gusletmeleri sünnettir. Bu mümkün olmazsa abdest alınır.

- Tırnaklar kesilir, koltuk altı ve kasık kılları temizlenir.

- Gerekiyorsa tıraş olunur, bıyıklar düzeltilir.

- Erkekler iç ve dış bütün elbiselerinden soyunurlar. Bellerine sadece "**İzar**" denilen ve banyo havlusu gibi, dikişsiz beyaz bir havlu; omuza da göğüs ile sırtı örten ve "**Rida**" denilen başka bir havlu örtünürler. Baş ve ayaklar açık durur. Topukları ve mümkün mertebe üzeri açık terlik giyilebilir. Kadınlar her zamanki elbiselerini giyerler ve örtülü bulunurlar.

- İhrama büründükten sonra, eğer mekruh vakit değilse, "**İhram namazı kılmaya**" diye niyet edilerek iki rekât namaz kılınır. İlk rekatta "**Kâfirûn**", ikinci rekatta "**İhlâs**" sûrelerini okumak efdaldır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Zü'l-huleyfe'de iki rekât namaz kılmış, sonra da ihrama girmiştir.

Cabir bin Abdullah -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Allah rızâsı için gününü akşama kadar güneş altında geçiren hiçbir ihramlı yoktur ki, günahları güneşle beraber batmasın (bağışlanmasın) ve annesinin kendisini doğurduğu (günkü günahsız) hâle dönüşmesin." (İbn-i Mâce: 2925)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz."
(Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (35)

Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 43

Zâhirî Cennet Bâtînî Cennet (3)

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Bu öyle bir pınardır ki, ondan sadece Allah'a yakın olan Mukarrebler içer."
(Mutaffifin: 28)

Onlar tesnim ile kanar, onunla lezzet alırlar.

Çünkü onlar dünyada iken saftı, temizdi ve güzeldi. Bu yüzden güzel ile beraberdirler, kalplerinde yalnız O'nun muhabbetini yaşatırlardı.

"Biz sadece Allah'a rağbet edip gönül bağlayanlardanız." diyenler onlardır. (Tevbe: 59)

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın has kullarıdır.

Dünyada iken Allah-u Teâlâ'yı tercih edip, yalnız O'na rağbet edip, O'nunla beraber olmak istedikleri gibi; Allah-u Teâlâ da şimdi onları tercih etmiş, onlarla beraber olmak istiyor. Bu mânevi kurbiyete mazhar olmayanlar o pek güzide pınarın suyundan içmek şerefine nail olamazlar. Çünkü o dünyada iken başka yerlerden lezzet alıyordu. Bunlar ise yalnız Hazret-i Allah'tan lezzet alanlardır.

Onlar nasıl ki has olarak Allah-u Teâlâ'ya ve Resulullah Aleyhisselâm'a yönelmişlerse, Allah-u Teâlâ en hasını da onlara bahşeder. Bu onlara bir ikram-ı ilâhidir.

"Siz saf ve temiz bir kalp ile beni seçmiştiniz, ben de en saf ve en temizini size ikram ediyorum."

Bu doğrudan doğruya âlemlerin Rabb'i tarafından içirilen, hiçbir katkı katılmamış, saf, tertemiz bir içkidir. Bu, Cemâlullah'a kavuşma neşesidir.

Ruhâni cennette tesnim, marifetullah ve O'nun Cemâl-i bâ-kemâl'ine nazar lezzetidir. Mukarrebun tesnimden başkasını içmezler, yani ancak Allah-u Teâlâ ile meşgul olurlar.

Dünyada iken zahirde kalanlara Cenâb-ı Hakk cennette zahir mükâfatını verir. Bâtına geçenlere ise Hazret-i Allah kendisini vermiştir. Cennet-i alâ'da da en güzel hayatı bunlar yaşarlar. Şimdi iç ve dış yani cennetin zâhirî ve batınını öğrenmiş oldunuz.

Cennet iyi bilin ki Hazret-i Allah'ın rızâsıdır. Cennet bir bahçedir. İçinde; köşkler olur, ırmaklar olur, huri olur, bu oraya düşkününe aittir. Fakat Rabb'im senden râzı olmuş, seni bahçesine koymuş bu başka.

Ama bunun üstünde bir şey var:

"Vaktâki cennet ehli Cenneti alâ'ya girer, Allah-u Teâlâ onlara soracak:

"Ey kullarım size bahşettiğim nimetlerden memnun musunuz?"

"Kimseye bahşetmediğini bize verdin, nasıl memnun olmayalım."

"Bundan daha üstününü versem?"

"Daha üstünü ne olabilir?"

"Sizden hoşnut olmam!" buyurdu."

Evet bu hepsinden üstün. Mukarrebun gönlü cennette, huride değil. Kalbin işi Hakk ile ve Hakk'tadır. Onlar daha dünyada iken gönül cennetinde yaşarlar.

Rızâ başka, hoşnutluk başka.

Rızâ; **"Senden artık râzı oldum!"**

Hoşnutluk; **"Seni sevdim!"**

Habib'i ile Halil'i arasında büyük fark olduğu gibi. Habib'im: Sevgilim, bu çok büyük lütuf... O da rızâ ama hoşnutluk hepsinde. Hoşnutluğun içinde de rızâ var. Ama hoşnutluk makamı o en üstün sırdır.

Şimdi iş bize düşüyor. Hangisini seçelim? Allah'ım bizi rızâsına mucip iş ve harekette bulundurduğu, rızâsını kazandırdığı, kendisine yaklaştırdığı kullardan etsin. O'nun lütfuyla olur. Kişinin arzusuyla değil. Yalnız kişi de niyet-i halisa, amel-i sâliha olacak, ibadette hiçbir şirk koşmayacak, hayatta O'nunla olduğunu bilecek. O'nunla olduğunu bildiği zaman hıfz-u himayede ve tasarruf-u ilâhiyede bulunur. O, onu korur. Babasının çocuğunu koruduğu gibi korur. Tasarruf-u ilâhi ile ona yolunu gösterir. Cennet-i alâ'ya girecek yol bir tane. O çizgiden onu ayırmaz. Niçin? O Hakk'ı sevdiği için, Hakk'a bağlı olduğu için, hep de O'na yöneldiği için o bir fırkadan ayırmaz. Ötekilerin de hepsi müslümandır, ama firkalara girmişlerdir. Bu firkalar çok tehlikelidir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurmuşlardır ki:

"Ümmetim benden sonra yetmiş üç fırkaya ayrılacak, bir fırka müstesna, diğerleri hep ateştedir.

'Onlar kimlerdir yâ Resulellah?'

Benim ve ashâbımın yolunda olanlardır." (Ebu Dâvud)

Ne kadar tehlikeli. Ama biz hangi fırkadanız? Yetmiş üç fırkadan bir fırka Cennet-i alâ'ya gireceğine göre biz hangi fırkadanız? Bunu kendimize soralım!..

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Benim aslımdan olan benim aslımdan olduğuna iftihar edecektir. Benim aslımdan olanlar benim yolumda olanlardır."

"Benim yolumdan olan" deyince, "Hazret-i Allah'ın emirlerine riayet edenler, Sünnet-i seniyye'yi tatbik edenler bendendir, ama ayrılanlar benden değildir." buyuruyor. Ne kadar ince noktada olduğunuzu hissettiniz mi?

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Hiçbir Vatan Evladı Küffarla Birlikte Hareket Etmez!

Uğur Kara – Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 44-45

"PYD-YPG PKK'dır, terör örgütüdür." diyen herkese "Biz terör örgütü olarak kabul etmiyoruz" diye laf yetiştiren bir ABD var kaşımızda. Türkiye'nin bütün itirazlarına rağmen ABD ajandasında geri adım atmıyor. Bu Türkiye'ye karşı büyük bir düşmanlıktır. Mütteliklik filan hikâyedir.

Küresel bir savaşın tam ortasındayız. Hem Türkiye'ye karşı taarruza geçmiş bir koalisyon ülkemizi hedef almış durumda, hem de küresel güç mücadeleleri Türkiye, Suriye ve İslâm dünyası üzerinden yürütülmeye çalışılıyor.

PKK, DHKP-C, IŞİD intihar saldırıları yapıyor. DHKP-C'liler polise, savcıya ölümüne silah çekiyor. Ankara'da PKK'lılar patlıyor, İstanbul'da IŞİD'liler. Sultanahmet'te Almanlar ölüyor, Taksim'de İsraililer. Arkasından AB'nin ve NATO'nun merkezi Brüksel'de patlıyor bu sefer IŞİD.

Almanlar İstanbul'da alarma geçiyor, fakat Brüksel'de geçemiyor. Amerikalılar Türkiye'de iki gün önceden ikaz yapıyor, ancak Brüksel'de yapamıyor. Putin Türkiye'de bomba patlamadan iki gün önce "Suriye'de hedeflerimize ulaştık" diyerek Rus ordusunun çekilmesi talimatı veriyor.

Bu terör eylemlerini nasıl yorumlamamız lazım? Bu eylemlerin arkasında kimler var? Hepsi tek merkezden mi yönlendiriliyor, yoksa her birinin arkasında başka bir ülke mi var?

Terör örgütlerinin durup dururken, "Biz Türkiye'ye karşı güç birliği yapalım, Türkiye'yi yakalım, yıkalım" dediğini düşünenler veyahut böyle düşündürtmeye çalışanlar olabilir. Ancak artık sıradan bir vatandaş bile terörün sadece bir terör eylemi olmadığını biliyor. Terör örgütlerinin Türkiye düşmanlığının arkasında bir Haçlı ittifakı olduğunu farkında. Polisimiz, askerimiz terörle savaşırken aslında büyük organizasyonla savaştığını, haçlılarla mücadele ettiğini biliyor, yeminini ederken onları katarak yemin ediyor. Savaşırken bu bilinçle, bu azimle savaşıyor.

Kendini Patlatan Kim? Arkasında Kim Var?

Bir terör eylemi olduğunda, teröristin örgütü ve kökeni hakkında genel bir kanaat hemen kabul edilir. Oysa tek bir getirerek kendini patlatan adam, yahut Hazret-i İsa ve yahudiler hakkında da çok iğrenç karikatürler yayınlayan Fransa'daki karikatüristleri öldüren terörist belki de bir yahudi ya da hıristiyan olabilir. PKK adına kendini patlatan ise belki de Ermeni kökenlidir.

Böyle değilse bile bunlara bu akıllı, bu yönlendirmeyi yapan elebaşı, önde gelen terör komutanı pekala görüldüğü gibi olmayabilir.

Bir örnek verirsek ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılacaktır:

Eli Cohen:

2004 yılının sonunda dönemin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Filistin ve İsrail'e düzenlediği gezide İsraili yetkililer kendisinden ilginç bir istekte bulundular. 1965'te Suriye'de idam edilen yahudi casus Eli Cohen'in kemiklerinin İsrail'e getirilmesi için yardım istediler. Deşifre olmadan önce Baas partisi üyesi, milliyetçi, İsrail düşmanı bir

Arap olarak tanınan bu yahudi casusun hayat hikayesini A. Özgürel'den özetle Şubat 2005 tarihli yazımızda da dile getirmiştik:

"İstihbarat tarihi Yahudi casuslarla dolu..."

...Eli Cohen, ... İskenderiye Yahudilerinin yardım sandığına bağlı yurttan büyüdü. ...evinde Arapça konuşuluyordu. ...Artan Yahudi düşmanlığı üzerine İsrail'e geldi ... Suriye aksanıyla konuşması için sıkı bir eğitime alındı. Hikâyeye göre babasının işleri dolayısıyla gittikleri Beyrut'ta doğmuştu, daha sonra Arjantin'e göç eden amcasının yanına gitmişler, ... kendi adına bir turizm firması kurmuştu. Eli kısa süre içinde Buenos Aires'e gönderildi, yeni kimliği ile orada izler bırakacaktı.

...Eli, Arjantin'deki Suriye kolonisinde çarçabuk kendisine yer buldu. ... Çevresinde fanatik bir Arap milliyetçisi ve Yahudi düşmanı olarak tanınıyordu.

... Bavulunda haberleşmede kullanacağı radyo vericisi, şifre kitabı, görünmeyen mürekkeplerden oluşan seti gümrükten sokmak sorun olmadı onun için. Baas Partisi'ne girdi. ... İsrail'e göndereceği mesajları şifreli olarak rahatça radyodan geçiyordu, üstelik Suriye Haberalma Bakanlığı'nın kaynaklarını kullanma imkânına da kavuşmuştu.

... Başbakan Bitar'ın yurtdışına yaptığı iki gezide ona refakat etti. Şam'daki yeraltı tünellerinin krokisi, İsrail sınırındaki güvenlik noktalarının yeri onun için sır olmaktan çıkmıştı. Öyle özel bilgiler aktarıyordu ki, Mossad onu Arjantin üzerinden İsrail'e çağırıp yorumlarını almak ihtiyacını hissetti...

Eli, Şam'a dönünce Birleşik Arap Cumhuriyeti Genelkurmay Başkanı'nın İsrail hududundaki inceleme gezisi programına alındı. Ve Eli orada hayatının hatasını yaptı, fotoğrafının çekilmesine izin verdi. Bir Mısırlı istihbaratçı fotoğrafından Eli'yi tanıdı. 'Bu Fransız Lisesi'nde beraber okuduğum Yahudi çocuk' dedi. ... telsiz başında yakalandı.

...İsrail hükümetinin onun hayatına karşılık milyonlarca dolar ödeme teklifi karşılıksız kaldı. ...18 Mayıs 1965'te Şam'da meydanda idam sehbasına kucakta çıkarıldı adeta.

...Eli Cohen'in verdiği bilgiler olmasa 1967 Savaşı sırasında İsrail Golan'daki Suriye nevizilerini eliyle koymuşçasına bulup vuramaz ve bölgeyi zaptedemezdi." (Avni Özgürel, 09/01/2005)

Petrol Fırtınası isimli mühim bir eserin yazarı olan Raif Karadağ Osmanlı'nın son zamanlarında devrin süper gücü İngiltere'nin içimize nasıl casus soktuğunu anlatıyor. İngiliz Gizli Servisi Osmanlı zamanında ajanlarını sadrazamlığa ve hatta şeyh-ül İslâm'lığa kadar çıkartabilmişti. Yetiştirme yurtlarındaki anne ve babası olmayan en zeki çocukları İstanbul'a getirir, para ile satın aldıkları bir ailenin yanına verirlerdi. Ayda bir sefer elçiliğe getirilmesi şartı ile bu çocuklar tam bir Osmanlı gibi yetişirlerdi. Özel seçilmiş bu çocuklar başarıları ile üst kademelere yükselmede zorluk çekmezlerdi.

Bugün sadrazamlar ve şeyh-ül İslâm'lar kalmadı, ancak bu taktiklerin Osmanlı ile sona erdiğini iddia etmek haliyle mümkün değil. Bir de maalesef içimizden çıktığı halde bunların adamı olanlar var. Meselâ en yüksek makama çıktığı halde İngiliz kraliyet protokolünün şaşasını görünce hayranlığını ifade eden bir kimseye güvenilmez. Nitekim ehlince mimlidir.

Dikkat ederseniz Ankara'daki bombalı eylemi yapan saldırgan da Suriye mültecisi gibi Türkiye'ye giriş yapmıştı, ancak bir Türk vatandaşı çıktı.

Binaenaleyh her türlü alçaklığın ve hinliğin kol gezdiği bu devirde istihbarat teşkilatımızın çok uyanık olması, özellikle önemli görevlere gelecek kişilerin güvenlik oluşturmasının bu gözle çok daha derinlemesine yapılması gerekmektedir. En vatanperver zannettiğiniz adam belki de aradığınız adamdır.

Türkiye Vatandaşlarının Kimlik Bilgileri ve Yeni Kimlik Kartı:

Türkiye siber güvenliğe geç de olsa önem vermeye başladı. Ancak daha önceki özensizlik ve vurdumduymazlığımızın üzerine bir de paralel ihanet çetesi eklenince bütün mahrem bilgilerimiz ortalığa saçıldı. Türkiye vatandaşlarının kimlik bilgilerinin birçok ülke istihbaratının elinde olduğunu tahmin ediyorduk. Ancak geçtiğimiz aylarda bu bilgiler internette bütün kullanıcıların hizmetine servis edildi. Artık her türlü çete bile kimlik bilgilerimizi istediği gibi kullanabiliyor. (Yeni çipli kimlik kartlarının üretim ihalesinin de bir zamanlar Fransız şirketine verileceği konuşuluyordu.)

Bu duruma nasıl tedbir alınabilir bilmiyoruz. Ancak devletimizin buna ciddi kafa yorması gerekiyor. Yeni kimliklerle beraber TC kimlik numaraları değiştirilebilir. Bir çözüm yolu bulmak gerekiyor.

Adamlar bu bilgilerle içimize sızabilecekleri gibi, hedef kişi üzerinde aile bilgilerini kullanarak kumpaslar kurabilirler. Büyük bir tehdit ve tehlike var.

Türkiye'nin En Büyük Düşmanı Kim?:

Türkiye'nin düşmanı çok. Bu sebeple "Hangi terör örgütünün arkasında kim var, hangi eylemi hangi ülke istihbaratı organize etti?" sorularının cevabı hem çetrefilli hem de uzun analizler gerektiriyor.

Bu ayrıntılarda boğulmadan genel ve basit resmi çizmeye çalışalım:

"PYD-YPG PKK'dır, terör örgütüdür." diyen herkese "Biz terör örgütü olarak kabul etmiyoruz" diye laf yetiştiren bir ABD var kaşımızda. Suriye'nin kuzeyinde ise federasyon ilan eden bir PYD var. Adamların bir ajandası var, ona göre gidiyorlar. Daha önce Ermeni meselesinde de 2015 yılını hedefleyen bir ajandaya göre gittiler. Ancak muvaffak olamadılar. Türkiye sözkonusu olunca yapamadıkları çok şey oluyor, ama ajandayı son sayfasına kadar yürütüyorlar. PYD konusu da öyle. Suriye'de ajanda tıkırında yürüdü. Ancak Türkiye'de "Özyönetim" gibi süslü laflar altındaki "Kantonlaşma siyaseti" Türk ordusuna ve polisine tosladı. Adamlar Türkiye'yi de karıştırıp Türkiye'de kuracakları kantonlarla Suriye'dekileri birleştireceklerdi. Bu plana mülteci krizi patlak verince kendi derdine düşen Almanya ve Avrupa sırt çevirdi. Zira Suriye'li mülteciler ile başa çıkamayan Avrupa, Türkiye de karışırsa neyle karşılaçağının hesabını yapınca büyük bir kâbusla karşılaştı. Amerika ve İsrail'in Avrupa'ya, Almanya'ya çok kızdığını tahmin edebiliriz. Sultanahmet'te Almanlar'ın ardından İstanbul'da İsraililerin, onun ardından da AB'nin merkezi Brüksel'in vurulmasını bu perspektiften değerlendirebiliriz. Bir de petrol meselesi var. Türkiye ile Kuzey Irak arasındaki petrol ticaretinden rahatsız olan ve vehhabilik ideolojisinin patent sahibi İngiltere IŞİD belasının da mucidi olabilir. Sinsi İngiliz siyasetini

tahmin etmek biraz daha zor. Ancak Rusya gelip ortalığı öyle bir karıştırdı ki ne İngiliz, ne İsrail, ne de Amerika önünü göremiyor. Büyük bir mücadele ve savaş yaşanıyor.

Binaenaleyh kanton ajandası büyük bir sekteye uğradı. Buna rağmen federasyon falan diye ilerlemeye çalışıyorlar. Bu da Türkiye'nin müdahale ihtimalini kuvvetlendiriyor.

Türkiye'nin bütün itirazlarına rağmen ABD ajandasında geri adım atmıyor. Bu Türkiye'ye karşı büyük bir düşmanlıktır. Müttefiklik filan hikâyledir. Meselâ; Amerika'daki hispanikler arasında bir terör örgütü çıksa, bu örgüt Meksika'daki boşluktan istifade edip bir dış ülkenin desteği ile buradaki şehirlerin yönetimini ele geçirse, kantonlar kursa, buradan Amerika'daki teröristlere bomba, silah, terörist akını olsa, bu bombalarla gelip Amerikan şehirlerinde hendekler kazıp polis-asker öldürse, bunlara en büyük desteği de bir dış ülke vermiş olsaydı, Amerika o ülkeye ne yapardı? "Dostum, müttefikim yanlış politika uyguluyorsun!" demekle mi yetinirdi?

Amerika bu teröristleri desteklemekle yetinmiyor. Türkiye'nin itirazını söndürmek için Türkiye'de iktidar darbesi yapmaya çalışıyor. En büyük desteği de belediye başkan adayını Amerika'dan açıklayan sermayenin adamı veriyor. Bugünlere geliğimizde hatalı politikaların etkisi olabilir. Ancak gelinen noktada Suriye'nin kuzeyinde bir PKK devletinin kurulmasını Türkiye kesinlikle sineye çekemez.

Böyle bir tehdit ve tehlike varken, küffar bu uğurda her yolu denerken hiçbir vatan evladı küffarla işbirliği yapmaz.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EN ÇOK SEVDİĞİM!

Canan Büşra Kara – Nisan 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.46

"Kalbimi seviyorum, çünkü orada Allah'ın ve Peygamber'imın sevgisi var."

Eğitmen yeni bir araştırma içerisinde idi. Araştırmanın amacı, bedensel farkındalık ile çocuğun bedenine karşı beslediği olumlu ve olumsuz duyguları su yüzüne çıkartmak ve bunları sağlıklı bir bakış açısına kavuşturmaktı.

Örneğin:

"Vücutunda en çok sevdiğin yer neresi?" sorusuna karşılık, çocuk kıyafetindeki bir kahramanı veyahut da tokasını ve elbisesini gösterirse bedensel farkındalığı zayıf demektir. Maalesef bu çocukların birçoğunun özgüveni sağlıklı bir gelişim gösterememektedir. Bu çocukların gelecekte gösterişe meraklı, marka hastası yetişkinler olma olasılığı yüksektir.

"Vücutunda sevmediğin yerin neresi?" sorusuna verilen olumsuz cevaplar da kayda değerdir. Ve kulakardı edilmemesi gerekir. Bu cevapların sebepleri araştırılmalı ve küçük yaşta bertaraf edilerek, çocuğun ön yargısı temizlenmelidir. Örneğin;

"Ayaklarımı sevmiyorum. Çünkü beni hep düşürüyorlar." Cümlesinin altında; çocuğun ayağını içe basması ya da ayakkabısı ile ilgili bir sorunu olabileceği düşünülmelidir. Ve bu konu ile ilgilenilmelidir.

İlk defa böyle bir araştırma yapan eğitimci, bu araştırmadan nasıl bir sonuç çıkacak çok merak ediyor, araştırma için çalıştığı öğrenci sayısı arttıkça heyecanı da artıyordu. Zira bu araştırma içerisinde, gün geçtikçe sıradışı bir şey ortaya çıkıyordu:

"Vücutunda en çok sevdiğin yer neresi?" sorusuna verilen aynı üç-beş cevabı ilk önce tesadüf diye düşündü. Daha sonra aynı cevap on-onbeş olunca eğitimci şaşırılmaya başladı.

"Allah Allah!" dedi ve dikkatini bu soruya gelecek cevaplara yoğunlaştırdı. Bütün öğrencilerin vereceği cevapları not aldı. Araştırmanın sonunda bu soruya verilen cevabın bir tesadüf değil, ancak bir tevafuk olduğunu anladı. Ve "Sübhaneallah" dedi.

Yetişkinlerin birçoğu bu soru karşısında fiziksel görünüşlerinden bahseder iken, çocukların birçoğu bu soru kendilerine sorulunca, kuşkusuz bir şekilde ellerini kalplerine götürerek:

"Buramı" dediler. Eğitimci:

"Neden, ne var oranda?" diye sorduğunda ise;

"Kalbim!" dediler ve her çocuktan çok renkli cevaplar geldi. Örneğin:

"Çünkü;

- Kırmızı ve ben kırmızıyı çok sevdiğim için.

- Tik tik tik attığı için.

- Beni yaşattığı için.

- Bana güzellik verdiği için.

- Can verdiği için.

- Sevgi orda olduğu için.

- "

Eğitimci ilk başta buna bir anlam veremedi. Zira çocukların bir çoğu görmedikleri soyut bir şeyi sevdiğini söylüyorlardı. Ve çok da inanarak söylüyorlardı. Bir öğrencinin verdiği cevapla eğitimcinin, beyninde dolaşan bütün soru işaretleri yerine oturdu. Cevap şuydu;

"Kalbimi seviyorum, çünkü orada Allah'ın ve Peygamber'imın sevgisi var."

Eğitmen çok duygulandı. Bu cevap kesinlikle tesadüf değildi. İlk önce aklındaki soru işaretlerini cevapsız bırakmayan Rabb'ine şükretti. Hazret-i Allah rolleri değiştirmiş ve eğitmen küçücük çocuklar tarafından eğitilmişti. Kendi kendine şöyle dedi:

"Evet. Gerçek güzellik fiziksel görünüşe bağlı değildir, ancak kalptedir! Gerçek mutluluk, gördüğün şeyde değil, asıl görünmeyen yerdedir..."

Evet. Bütün çocuklar İslam fıtratı üzerine doğar. O'na olan sevgi ile gelir. Helâller bu sevgiyi besler ve büyütür. Zamanla bu sevgi bilinçaltına yerleşir.

Ve bir kul her daim kendisinin O'nunla olduğunu bilir ise yaşayan âyet olur. Zira Âyeti kerime'de:

"Biz ona şah damarından daha yakınız." buyuruluyor. (Kâff: 16)

Yâ Rabb'i! Büyüdükçe bizi bu yakınlıktan uzaklaştırma.

Yâ Rabb'i! Bizi küçüldükçe yakınlaşanlardan eyle. Amin.